A. Çelik
tarafından
TÜSTAV'a
bağışlanmıştır

HALKIN KURTULUŞU

15

24 MAYIS 1976/250 KURUŞ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

FAŞİSTLERİN KARŞI-DEVRİMCİ ŞİDDETİNE KİTLELERİN DEVRİMCİ ŞİDDETİYLE KARŞI KOYALIM

- **En Geniş Kitleleri Mücadeleye Seferber Edelim**
- **Faşist Yuvaları Dağıtalım**

Faşist MC iktidarı arzuladığı açık faşist diktatörlüğü bir an önce gerçekleştirebilmek, için, azgın saldırılarını bir kat daha arttırdı. Birçok devlet dairesi MHP'li faşistler tarafından, hükümetin sağladığı olanaklar sayesinde ele geçirildi.Kadroları faşistlerle dolduruldu. Faşistler ordudaki çalışmalarıyla, kendilerinden başka hiç kimseye hayat hakkının tanınmadığı bütünüyle faşist bir ordu oluşturma çabalarını yoğunlaştırdılar.

Sermaye çevreleri, işçi ücretlerinin fiyatları arttırdığını, söyleyerek ücretlerin dondurulması gerektiğini, sendikaların dizginlenmesi gerektiğini söylüyorlar. Anayasayı değiştirmek çabasında olanlar, niyetlerinde ısrarlı olduklarını söylüyorlar.

Pek çok yüksek okul silahlı küçük faşist grupların işgali altında, Demokratik Üniversite mücadelesi veren Üniversite gençliği polis tarafından baskı altında tutulurken, bir avuç sivil faşist okulları işgal edip, en geniş öğrenci kitlelerinin okula girmelerini engelliyorlar. Dernek kapatmalar, tutuklamalar işkenceler bütün hızıyla devam ediyor.

Ancak, artan faşist saldırılara rağmen halkın mücadelesi durmuyor aksine, artan baskılar karşısında halkın mücadele bayrağı daha da yükseliyor, gittikçe daha geniş kitleler mücadeleye giriyorlar

Kitle tabanı oluşturamayan faşistler silahlandırdıkları küçük faşist gruplarla kendilerinden olmayan herkese, asıl olarak da faşizme karşı direnen emekçi halkımıza ve devrimci-yurtsever gençlere azgınca saldırıyorlar. Artık sadece devrimci işçilere, köylülere, öğrencilere değil, CHP'li halka karşı da terör uyguluyorlar. Böylece herkesi, bütün halkı yıldırmaya, sindirmeye, pasifleştirmeye çalışıyorlar. Ancak MC hükümetinin ve polislerinin desteğiyle faşistlerin halka karşı giriştiği silahlı saldırılar, halkın aktif direnişiyle karşılaşıyor. Gittikçe daha geniş halk kitleleri faşist saldırılara yiğitçe göğüs geriyor.

REVİZYONİSTLER VE REFORMİSTLER FAŞİSTLERİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRÜYORLAR

Faşistlerin planlı olarak geniş halk kitleleri üzerinde uyguladıkları faşist terör, bütün azgınlığıyla sürerken CHP, DİSK, TÖB-DER gibi parti ve kuruluşlardan hala bir ses çıkmıyor. Demokratik hak ve özgürlükler faşistler tarafından ayaklar altında çiğnenirken, bu kuruluşların revizyonist ve reformist yöneticileri, tabanlarındaki yurtsever emekçi kitlelere hareketsiz kalmayı öneriyorlar. Bir taraftan da sabrı taşan halkın öfkesinden korktukları için bir iki gösteriyle işi geçiştirmeye çalışıyorlar. Onlar bu tavırlarıyla,halkı daha azgınca sömürebilmenin isteğiyle tırmanmaya devam eden faşist saldırganlarla uzlaşma içindedirler.

HALK KİTLELERİ FAŞİSTLERLE UZLAŞMA POLİTİKASINI REDDEDİYOR. FAŞİST SALDIRILARA KARŞI KOYUYOR

Revizyonistler ve reformistler faşizme karşı aktif mücadeleye yanaşmamakta direniyorlar. Onlar, "Sokağa Dökülmeyelim", "Anarşi çıkarmayalım", "Provakasyona Gelmeyelim" diyerek halkın öfkesini bastırmaya çalışıyorlar Ancak halk kitleleri onları dinlemiyor. Faşist saldırganlara karşı mücadele etmekte kararlılığını gösteriyor.Çünkü, geniş halk kitleleri artık görüyorlar ki, faşistlerle, faşistlerin anladığı dilden konuşmak gerekiyor.Saldırganları ancak onların saldırdığı silahlarla püskürtebileceğini anlıyorlar. Halkımız artık, saldırdıkları her yerde faşistlere karşı koymanın tek çıkar yol olduğunu görüyor. Taş atana çiçek at zihniyetini reddediyor.

Fabrikalarda sendika hürriyeti ve iş güvenliği isteyen işçiler, Toprak mücadelesinde köylüler, sendika hakkı isteyen memurlar, demokratik Üniversite kavgası veren gençler: hapishanelere atılıp, işkence görürken, sokak ortasında kurşunlanıp , öldürülürken, halkımız, her gün yeni bir şehit verirken, bütün bunların tek sorumlusu saldırgan faşistlere karşı direnmemenin onların önünde başeğmek demek olduğunu anlıyor, yaşıyor. Yurtsever halkımız bütün uzlaşmacı tavırlara hayır diyor. Fabrikada, tarlada, üniversitede, bir çok yerde faşist saldırganlara karşı koyuyor. Geçtiğimiz günler, olay çıkartmak için oradan oraya taşınan silahlı faşist, grupların, halk kitleleri tarafından püskürtüldüğü pek çok olaya şahit oldu.

16 Nisan günü Türkeş'in Antalya'da yapacağı konuşmayı bir gövde gösterisine dönüştürmek isteyen silahlı faşist çeteler, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden otobüslerle Antalya'ya geldiler. Yozgat Eğitim Enstitüsünden getirtilen 45 kişilik bir faşist grup, Antalya'ya giderken Manavgat'ın Kızılok köylülerini de Türkeş ' in mitingine götürmek istediler. Köy halkı buna karşı çıktı. Köy çocukları tarafından yuhalanan faşistler, zincirlerle çocukların üzerine saldırdılar.Saldırıyı gören köy kadınları taş ve sopalarla faşistlerin üzerine yürüdüler Faşist saldırganların saldırılarını sürdürmesi üzerine köy erkekleri de işe karıştılar.Çatışma çıktı. Köylüler silahlı saldırganlara, silahlarını çekerek karşı koydular. 45 dakika süren silahlı çatışmadan sonra, dördü Kızılok köyünden 15-16 yaşlarındaki gençler olmak üzere 11 kişi yaralandı. Faşist saldırganlar 7 yaralıyla kaçtılar. Kaçarken Ali Akar adındaki bir vatandaşı da tehdıt ederek arabasını kaçırdılar.

HALK FAŞİSTLERİ DÖVEREK KOVALADI

Faşistler halk kitleleri içinde tutunabilmek için her türlü sahtekarlığı yapıyorlar. Ulusal günleri, önemli olayları, her fırsatta istismar ediyorlar. Ancak halkımız, faşistlerin gerçek yüzlerini gün geçtikçe daha iyi görüyor!

20 Nisan günü Birecik'te Kelaynak şenlikleri sırasında fırsatı ganimet bilen faşistler marş söyleyip, sloganlar atarak gösteri yapmak istediler. Ancak Birecik halkı buna karşı koydu. Bunun üzerine faşistler, halkı taşlamaya başladılar.Daha sonra halk tarafından kovalanan faşistler çareyi kaçmakta, derneklerine sığınmakta buldular.

FAŞİSTLER HALKIN ŞAMARINI SADECE BİRECİK'TE YEMEDİLER:

Seydişehir'e bağlı Taraşçı köyüne Ülkü Ocaklarını açmak isteyen faşistler, jandarmayla birlikte köye geldiler. Köye Ülkü Ocaklarının şubesini açacaklarını söyleyen faşistler, jandarmanın kendilerini korumasına rağmen köylüler tarafından taş ve sopalarla dövüldüler ve linç olmamak için kaçmak zorunda kaldılar. Köylüler dernek binasının tablasını da paramparça ettiler. Faşistler o günden bu yana köye adımlarını dahi atamıyorlar.

Pazarcığa bağlı Emiroğlu ve Salmanıpak köylüleri haklı toprak ve hürriyet mücadelelerinin karşısına dikilen ağanın silahlı adamlarına ve jandarmaya boyun eğmediler. Köylüler kadın, erkek, çoluk, çocuk dipçiklendiler, kurşunlandılar, hapse atıldılar. Ama mücadeleden yılmadılar.

Siirt'in Kurtalan ilçesine bağlı Etkin, Tatlı ve Saitbeyli köylüleri toprak ve hürriyet mücadelelerini, ağaların ektiği toprakları işgal ederek sürdürüyorlar.

Mardin'de halk, öğretmen okulundaki kız öğrencilere rezilce saldırtılan jandarmaları protesto etmek için boykot yapan liselilere kurşun yağdıran polisleri kovaladı.

Halkımız, baskılara karşı boyun eğmiyor, di-

De.sa.6'da

CHP'li Kitleler Faşizme Karşı Aktif Olarak Mücadele Etmelidir

Faşist çetelerin CHP'ye karşı giriştikleri saldırılar, son günlerde daha önce görülmemiş bir yaygınlık kazandı, boyutları genişledi, şiddeti arttı. Saldırılara göğüs gerebilmek için hiçbir hazırlığı olmayan CHP'liler pekçok yerde hastanelik edilinceye kadar dövülüyor, kurşunlanıyorlar. Çeşitli yerlerdeki CHP ilçe merkezleri, parti temsilcilikleri, CHP'lilere ait işyerleri, otomobiller, taş ve dinamitlerle tahrip ediliyor, yağmalanıyor.

Faşistlerin bu türden saldırılarına eskiden genellikle devrimciler hedef oluyorlardı. Ama şimdi, yalnızca devrimciler ve demokratlar değil. Faşistlerin görüşlerini paylaşmayan, onları desteklemeyen hemen hemen herkes saldırıya uğruyor. O kadar ki, faşist katiller hükümetle birlikte bulundukları MSP'lilere bile saldırıyorlar.

Kanlı saldırıların son zamanlarda, bütün emekçi sınıf ve tabakalara, farklı görüş ve inançtaki herkese yönelmesi açıkça gösteriyor ki, faşizmin hedefi sadece devrimciler değildir. Böyle düşünenler çok acı bir şekilde yanılmakta ve faşistlerin ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey yapmamaktadırlar. Faşizm sınır tanımaz bir gericilik, şiddet ve terör hareketidir. Sadece devrimcilere değil, bütün demokratlara,bütün emekçi halka karşı bir harekettir. Aslında o kendisinden olmayan herkese saldırır; onun amacı emperyalizmin ve işbirlikçi hakim sınıfların geniş halk kitleleri üzerindeki egemenliğini pekiştirmektir.

Günümüzde faşistlerin CHP'ye karşı giriştikleri saldırıların azgınlaşmasının nedenlerini ve amaçlarını şöyle sıralayabiliriz.

CHP'nin bağrında henüz harekete geçirilmemiş de olsa büyük bir anti-faşist potansiyel vardır. İşçiler köylüler, aydınlar, demokratik talep ve özlemlerini gerçekleştireceği umudu ve hayali ile güçlü bir sosyalist hareketin mevcut olmaması nedeniyle CHP'yi desteklediler. Çalışan kitlelerin acil ve hayati ihtiyaçlarını elde etmek amacıyla yükselttikleri mücadele CHP içinde de yankılandı. Yurdumuzun bazı yerlerinde, ki CHP örgütleri, halkın demokratik taleplerini savunmak için yürütülen mücadelelere katıldılar, faşizme karşı mücadeleye omuz verdiler. Yükselen halk hareketini her ne pahasına olursa olsun bastırmayı amaçlıyan faşistler, bazı CHP örgütlerinin ve CHP'lilerin anti-faşist mücadeleye destek olmasına tahammül edemediler ve saldırılarını onlara da yönelttiler.

Faşistler günümüzde ikili bir taktik uyguluyorlar Onlar bir yandan Türkeşçi faşistler ve "komandolar"aracılığıyla faşist bir darbe için çaba harcarlar ve bütün alanlarda ve kurumlarda tırmanmaya çalışırlarken, bir yandan da parlamenter bir görünüm altında, faşizmi uygulamanın şartlarını oluşturmakta, seçimlere hazırlanmaktadırlar. Ama bu "hazırlık" faşistçe bir hazırlıktır. Seçimler yapıldığında, 1973 ve 1975 seçimlerindeki gibi -parlementoda çoğunluğu sağlayamıyacağını çok iyi bilen hakim sınıfların en gerici kesimleri, besleyip yetiştirdikleri faşist milisleri,bütün ülke çapında tam bir terör havası estirmek amacıyla saldırtmaktadır. Bu saldırılar doğal olarak, ülkemizin en büyük siyasi partisine, reformist CHP'ye de yönelmektedir. Faşistler saldırılarla, tahriplerle , yağmalarla siyasi cinayetlerle demokrat güçleri, emekçi halkı sindirmeyi, yıldırmayı ve bu şartlarda yapılacak olan seçimlerde çoğunluğu sağlamayı hesaplamaktadırlar. Ayrıca faşistler, demokratik özlemleri olan geniş emekçi kitlelerin desteklediği ve parlementoda, çeşitli kurumlardabüyük bir gücü olan CHP'yi, amaçlarına ulaşabilmek için mutlaka bertaraf edilmesi gereken bir engel olarak görmektedirler. Bağımsız işçi sınıfı hareketinin güçlü bir şekilde siyaset sahnesinde olmadığı günümüzde faşistlerin CHP'ye yönelen saldırıları sadece bir başlangıçtır. Bunların tesadüfi ve gelip geçici şeyler olduğunu zanneden CHP'lilerçok acı bir yanılgı içindedirler. Hayır, bu saldırılar ne tesadüfi, ne de gelip geçicidir. Bunlar belirli bir amaca ulaşmak için girişilen ve belirli bir plan çerçevesinde sistemli olarak yürütülen hareketlerdir.Faşizme karşı olan her CHP'li bu gerçeği kavramalı ve faşistlerin amacına ulaşmalarını engellemek için mücadele etmelidir.

Hakim sınıfların planlarını ve oynadıkları oyunu görmemek için insanın kör olması gerekir. Türkeşçi faşistlerin saldırıları bizzat hükümet eliyle ve desteği ile düzenleniyor. Devletin resmi güçleri heryerde, faşist çeteleri açıktan açığa tahrik ve teşvik ediyor Demirel, hakkında tutuklama kararı bulunan çetebaşlarıyla özel görüşmeler yapıyor ve Türkeş'in komandolarını "vatan savunan gençler" diye yüceltiyor. Ve Demirel-Türkeş faşist kliği amaçlarına doğru adım adım ilerliyor.

De.sa.6'da

ORDU İÇİNDEKİ SON GELİŞMELER HIZLANAN FAŞİST TIRMANIŞIN GÖSTERGESİDİR

Son iki ay içinde, orduda, özellikle Kara ve Hava Kuvvetlerinde istifalar, yeni atamalar eskiden olmadığı kadar önem kazanan olaylar haline geldi. Rüşvet iddiaları, MC iktidarının atamalarda yaptığı hukuki ve idari yolsuzluklar gizli söylentiler olmaktan çıktı. Herkes tarafından gözlenir ve tartışılır oldu. Herkes rüşvet soruşturma komisyonunun kuruluşunu, Emin Alpkaya'nın yargılanmasını, komuta kademelerindeki istifaları, atamaları , bu atamalardaki yolsuzlukları, Orgeneral İrfan Özaydınlı'nın Askeri İdare Mahkemesine başvurusunu, Genel Kurmay Başkanı Semih Sancar'ın muhtıra benzeri demecini tartışıyor, yorumluyor. Bütün bunların nedenlerini araştırıyor.

FAŞİST TIRMANIŞ ORDU KADEMELERİNDE DE KENDİSİNİ GÖSTERİYOR.

Faşist MC iktidarı, hayatın bütün alanlarında sürdürdüğü zulüm, terör ve azgın sömürüyü artırmak, faşist tırmanışı daha da hızlandırmak, bu tırmanışa daha sağlam temeller kazandırmak için çabalarını sistemli olarak yoğunlaştırıyor. Bir yandan resmi ve sivil faşist çeteleri aracılığıyla halkın her kesimine kan kusturmaya devam ederken, öte yandan da bu faşist saldırı ve girişimlere dayanak sağlamak üzere, çeşitli resmi ve sivil kurumları büyük bir hızla faşistleştirme planını gerçekleştirmeye çalışıyor.

Bu çabalarını özellikle devlet kurumlarında yoğunlaştıran faşistler, Milli Eğitim Bakanlığının ve bu Bakanlığa bağlı okulların yönetici kadrolarını bu amaçla hızla değiştirerek, Devlet İstatistik Enstitüsünü, Polis Teşkilatını faşist komandolarla doldurarak önemli adımlar atmayı başarmışlardır. Ama faşist bir diktatörlüğü, bütün mevzileri ve köprübaşlarını tutarak gerçekleştirmek amacında olan hakim sınıflar için bu, elbette yeterli değildir. Burjuva devlet mekanizmasını bütünüyle faşistleştirmek için tayin edici öneme sahip bir kurum vardır ki,hakim sınıflar bütün güçlerini ve çabalarını onun faşistleştirilmesi, için yoğunlaştırır o da ordudur.

İşte MC iktidarı da, sınıflı toplumlarda, hakim sınıflar diktatörlüğünün en temel baskı aracı, olan ordunun kendi amaçlarını gerçekleştirmede oynayacağı hayati önemi bilerek hareket etmektedir. Ve 12 Mart faşist diktatörlüğünün ve Kıbrıs istilasının gerici yüzünü bir kere daha açığa çıkardığı, 12 Mart'tan bu yana büyük ölçüde faşistleştirilmiş olan bu kurumu bütünüyle faşist bir kurum haline getirmek için, hakim sınıflar olanca çabalarını harcıyorlar. Önce yüksek kumanda kademelerinden başlamak üzere, ordu yönetim mekanizmasının faşistler tarafından zaptedilmesini sağlamayı, böylece ordu içinde çıkabilecek en cılız demokrat sesi dahi susturabilmeyi ve faşist tırmanışı hızlandırmada, faşist diktatörlüğü gerçekleştirmede orduyu bir bütün olarak ve en etkin bir biçimde kullanmayı amaçlıyorlar.

Faşistler, bu uygulamayı yürütürken, kendi yaptıkları yasaları ordudaki anti-demokratik girişimlere dayanak teşkil eden yönetmelikleri, gelenekleri dahi yetersiz ve önlerinde bir engel olarak görüyorlar. Bu yüzden de bu yasaları, yönetmelikleri ve gelenekleri ya pervasızca çiğneyip geçiyorlar, ya da, çiğneyip geçemediklerini,faşist girişimlere yol verecek biçimde değiştirmek istiyorlar.

KOMUTA KADEMELERİNDE ÖLÇÜ; FAŞİST OLMAK YA DA OLMAMAK

İşte bu son aylarda faşist MC iktidarının ordu yönetim kademelerinde, Demirel-Türkeş - Sancar eliyle gerçekleştirdiği ve sürdürdüğü , değişiklikler bunların birer adımıdır.

Kara Kuvvetleri Komutanlığına, hakim sınıfların çabalarına yardımcı olmada yetersiz kalan Eşref Akıncı 'nın yerine, Demirel - Türkeş faşist kliğinin"has adamı" Namık Kemal Ersun getirildi.Namık Kemal Ersun'un ordu içinde, hemen gerçekleştirilecek faşist bır darbeden yana bir eğilimi temsil ettiği biliniyor Cumhurbaşkanı'nın Ersun'u ziyaret ettikten

De.sa.6'da

yaşasın "ulusal demokratik halk devrimi„

Azadiya milletan yek buna
XELKAN.

'FEVZİ ASLANSOY, 1955_

o.. halkının yiğit evladı idi.
o.. faşizme milli zulme ve iki süper devlete karşı döğüşerek öldü...
kanı yerde kalmayacak!

ULUSAL DEMAKRATİK HALK DEVRİMİ YOLUNDA BİR SAVAŞÇI DAHA DÜŞTO.

FAŞİSTLER FEVZİ ASLANSOY'U KAHPECE ÖLDÜRDÜLER

Fevzi Aslansoy öldürüldü.

Faşistler, devrimcilere, halkın gözbebeklerine yönelttikleri saldırılar sırasında bir devrimci kardeşimizi daha katlettiler.

Ankara'da Hacettepe Üniversitesi'' nde devrimci, demokrat öğrenci kitlesinin mücadelesine önderlik eden Fevzi'yi öldürmek için aylardır fırsat kollayan faşistler, sonunda Fevzi'yi 18 Mayıs günü Hamamönü'nde kurdukları pusuya düşürdüler ve kahpece kurşunlayarak öldürdüler.

Fevzi Aslansoy, 14 Mayıs günü faşist çetelerin Hacettepe Üniversitesinin hazırlık sınıflarına saldırıp 3 öğrenciyi yaralamalarından sonra, saldırganların ihbarı üzerine polis tarafından göz altına alındı. Üniversitedeki karakolda devrimci iki arkadaşıyla birlikte ağır işkence gördü. Fevzi'ye işkence edenlerden Malatya'lı bir komiserle, Nuray Erenler'in katili faşist polis Yüksel Ergenekon sürekli olarak kendisini "yakında dize getireceklerinden" söz etmişlerdir

Fevzi Aslansoy, 18 Mayıs günü dersten çıktıktan sonra 15 - 20 faşistin kurdukları pusu sonunda kahpece öldürüldü. Görgü tanıklarının ifadelerine göre, aralarında sivil polislerin de bulunduğu, Fahrettin Keleştimur, Atilla Murat Karaoğlu ve Cem Yenişehiroğlu isimli faşist katillerin; tabancalarından çıkan kurşunlarla kafasından, kalbinden ve göğsünden aldığı yaralar sonucu ölmüştür. Faşist katillerin saldırısı sırasında yoldan geçmekte olan Gürhan Şendal adındaki yurttaşla, Erol Sevinçhan adındaki bir öğrenci de yaralanmıştır.

Fevzi Aslansoy, hayatını her iki milliyetten Türkiye halkının kurtuluş mücadelesine adamış, hayatını işçilerin, köylülerin, bağımsız ve demokratik Türkiyesini gerçekleştirecek olan Ulusal Demokratik Halk Devrimi'ne adamış bir proleter devrimcisiydi.

Fevzi, yıllardır milli zulüm altında yaşayan bir milletin devrimcisi, bir Kürt devrimcisiydi. Devrimin çıkarlarını herşeyin üstünde tutar, korku nedir bilmez, halkın kurtuluşu uğruna hiçbir fedakarlıktan kaçınmazdı.Devrimci tevazu, alçakgönüllülük denince akla Fevzi gelirdi. Ve Fevzi bütün bu olumlu özellikleri ile kendisini içinde bulunduğu devrimci çevreye, geniş öğrenci kitlesine kabul ettirmişti. Faşistlere karşı her mücadelenin önünde daima O vardı. Devrimci çalışmanın her alanında daima o vardı.

Ve halkın kurtuluşu uğruna her türlü tehlikeye atılmasını bilen bütün devrimciler gibi Fevzi de, faşist namluların getirdiği ölümü yiğitçe kucakladı,

Anısı ve mücadelesi, mücadelemize önder olsun.

YİĞİT DEVRİMCİ İBRAHİM KAYPAKKAYA TÖRENLERLE ANILDI

12 Mart faşist generallerinin emriyle, yine 12 Mart'ın eli kanlı işkencecileri tarafından katledilen yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya, ölümünün üçüncü yıldönümünde düzenlenen forum ve törenlerle, İstanbul'da "Şehitler Gecesi" adı altında anma toplantısıyla anıldı.

Yapılan anma törenlerinde İbrahim Kaypakkaya'nın 12 Mart cellatları karşısındaki baş eğmeyen tavrı, yiğit direnişi dile getirildi.. Konuşmacılar İbrahim Kaypakkaya arkadaşın halka olan bağlılığın ve faşizme olan öfkesinin sınır tanımazlığını bir kere daha vurguladılar. İbrahim arkadaş, için yakılmış ağıtlar, devrim türküleri söylendi. Devrimcilerin faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede kararlılığını dile getiren devrim andı içildi.

Faşizme karşı , mücadelede yiğitlik, boyun eğmezlik sembolü olan İbrahim Kaypakkaya arkadaşın işkenceciler,faşist cellatlar karşısında ölünceye kadar onurunu koruması, halkımızın ve devrimcilerin ona duyduğu engin sevginin kaynağıdır.

De.sa.6'da

ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN BİRLİĞİ İKİ SÜPER DEVLETİ TECRİT EDİYOR.

Çin Halk Cumhuriyeti İle Mısır Arasında Dostluk İlişkileri Gelişiyor

"Dostluk, yardım" ve "kurtarıcılık" maskesiyle geri kalmış ülkelere yanaşan Sovyet sosyal-emperyalistinin gerçek yüzleri gittikçe açığa çıkmaktadır.

Hua Kou Feng

Sovyet askeri danışmanlarını 1972 yılında sınırdışı eden Mısır hükümetinin, Sovyetler Birliği ile imzaladığı "dostluk ve işbirliği" ve "liman kolaylıkları" anlaşmalarını tek taraflı olarak Mart ayında feshetmesinden sonra, Nisan ayı içinde Çumhurbaşkanı Yardımcısı Hüsnü Mübarek Başkanlığındaki bir Mısır askeri heyeti Çin Halk Cumhuriyetini ziyaret etti.

Mısır askeri heyetinin, başta Mao Zedung olmak üzere Çin Halk Cumhuriyetinin devrimci önderleriyle yaptığı görüşmelerin sonunda, Çin Halk Cumhuriyeti BaşbakanıKuo Huo Feng ile Mısır Başkan Yardımcısı Hüsnü Mübarek arasında, Çin'in , Mısır'a karşılıksız askeri yardım yapmasına ilişkin bir anlaşma imzalandı.

Çin Halk Cumhuriyetinin Mısır'a askeri ve teknik yardım yapmayı vaat etmesi, Arap halklarının çıkarınadır. Çünkü iki süper devletin, ABD emperyalizmi ve Sovyet, Sosyal-Emperyalizminin , Arap halklarını iliğine kadar sömürmeyi, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri ne son katresine kadar elkoymayı amaçlayan, oralarda kendilerine körükörüne bağlı yönetimler kurma, ve sürekli savaş kışkırtıcılığı yaparak silah satışlarını arttırma amacını güden politikalarına ket vurmaktadır. Ortadoğu ülkelerinin kendi kaderini tayin hakkını hiçe sayan iki süper devleti Arap halklarından tecrit etmeye hizmet etmektedir. Nitekim, Sovyetler Birliği, sanki daha önce kendi işbirlikçiliğini yapmıyormuş gibi, Sovyetler birliği ile askeri ilişkilerini fesheden Sedat'ı Amerikan işbirlikçisi ilan ederek, Arap halkları arasında birliği ve dayanışmayı parçalamaya çalışmaktadır.

Çin, daha anlaşmanın imzalanmasından da önce, Sovyetler Birliğinin silah ve askeri gereç ikmalini kesmesi ve Hindistan'ın bu konudaki yardımını da engellemesi üzerine, Mısır'a 30 adet Mig jet motoru ve bol miktarda yedek parça göndermişti.

Anlaşmanın imzalanmasından sonra çeşitli açıklamalarda bulunan Mısır'lı yetkililer, Çin'in bundan böyle karşılıksız olarak her türlü yardımı yapmayı kabul ettiğini, hatta daha da ileri giderek, Çinli askeri ve teknik uzmanları da Mısır'a göndererek Mısır ordusunun askeri ve teknik konularda eğitilmesine yardımcı olmayı vaadettiğini açıkladılar

Ayrıca, Çin Halk Cumhuriyetinin Mısır'da 4 adet kimyasal ürün fabrikası kurması konusunda, Çin ve Mısır heyetleri arasında anlaşmaya varıldı.

ÇİN HALK CUMHURİYETİ BÜTÜN ÜLKELERLE İLKELERE DAYANAN DOSTLUK İLİŞKİLERİ KORUYOR

Bu gelişmeler, Çin ve Mısır heyetleri ara-

Bu gelişmeler, kurduğu uluslararası ilişkilerde dünya işçi sınıfı hareketinin çıkarlarını esas alan Çin Halk Cumhuriyetinin, gerçek dostluk ilişkileri kurmaktan yana tutumunun açık bir göstergesidir . Ve bu tutum, başta üçüncü dünya ülkeleri olmak üzere bütün dünya ülkeleri nezdinde Çin'in saygınlığını ve Sosyalist ülkelere duyulan güveni pekiştirmektedir.

Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk gibi sosyalist ülkeler, bir yandan ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin hegomonyacı ve dünya halklarına felaket taşıyan politikalarını sürekli teşhir ederken, bu iki emperyalist süper devlete karşı gelişen her türlü bağımsızlıkçı tavrı destekliyor ve geliştiriyorlar. Proletaryanın dünya çapında emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadeledeki tartışmasız önderliği her geçen gün daha açık bir şekilde doğrulanıyor

İki süper devlete karşı mücadelenin ve üçüncü bir paylaşım savaşına karşı dünya barış cephesinin temel gücü olan üçüncü dünya ülkelerinin başını çeken sosyalist ülkelerin, uluslararası ilişkilerde halkların ve proletaryanın çıkarını

De.sa.6'da

REVİZYONİZMİN İKTİDARI BURJUVAZİNİN DOĞRUDAN İKTİDARIDIR.

İTALYAN REVİZYONİSTLERİ BURJUVAZİNİN ONAYIYLA İKTİDAR ADAYI

İtalyan revizyonist Komünist Partisi lideri Enrico Berlinguer.

Aldo Moro'nun Başbakanlığını yaptığı sonuncu İtalyan Hükümetinin de istifasından sonra, İtalya'da seçim hazırlıkları hızlandı. Yapılacak ilk seçimlerden en güçlü parti olarak çıkmaya aday görülen İtalyan Komünist Partisi, seçimlerden sonra İtalya'nın diğer güçlü partisi Hristiyan Demokrat Parti ile "tarihsel uzlaşma" adı altında bir koalisyona hazırlanıyorlar.

Bugün dünyada, işçi sınıfı haraketi içinde iki çizgi arasındaki mücadele proleter ve burjuva çizgiler arasındaki,Marksizm-Leninizm ve revizyonizm arasındaki mücadele bütün şiddetiyle sürüyor

İşçi sınıfı hareketi içinde Marksist-Leninist çizgiyi temsil eden ve önderliğini Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk gibi sosyalist ülkelerin yaptığı, dünyanın bir çok ülkesindeki Marksist-Leninist hareketler gün geçtikçe ve beş on yıl öncesine göre çok daha büyük bir hızla gelişiyor, güçleniyor. Bütün revizyonist kehanetlerin aksine, dünyanın ezilen halkları proletaryanın önderliğinde zaferler kazanıyorlar, sosyalizmin inşasında sağlam adımlarla ilerliyorlar.

Öte yandan, başını Sovyetler Birliği Sosyal emperyalist mihrakının çektiği modern revizyonistler, burjuvazinin işçi sınıfı hareketine sızan bu yılanbaşları, geçici de olsa, proletarya ya ve ezilen dünya halklarına ihanetlerini sürdürüyorlar. Marksizmin , bütün temel kanunlarını tahrifatına dayanan ve daha bundan seksen yıl önce ortaya atılmış ve devrimci proletaryanın Lenin, Stalin, Mao gibi önderleri tarafından karşı-devrimci özleri açığa çıkarılmış tezleri geliştirerek proletaryanın ve ezilen halkların mücadelesini köreltmeye çabalıyorlar.

İşte, İtalyan Komünist Partisi de bu tür karşı-devrimci hainlerin çöreklendiği partilerden biridir. Gramschi gibi proletaryanın yüce savaşçılarının yıllarca önderlik ettiği İtalyan Komünist Partisi aynı zamanda, revizyonist mikrobun en erken bulaştığı partilerden biri oldu.

1890'lardan sonra, Almanya'da burjuvazinin, işçi sınıfı içindeki ajanı Bernstein'in ortaya attığı ve Lenin tarafından kesin olarak yenilgiye uğratılan, sınıf mücadelesinin kanunlarının tahrifine, devrim ve proletarya diktatörlüğünün reddine ilişkin tezleri, ondan yıllarca sonra İtalyan Komünist partisinin başta Togliatti olmak üzere o zamanki yöneticileri, gizli gizli geliştirmeye başladılar. Sovyetler Birliği Komünist Partisinde yönetimi ele geçiren Kruşçev haininin de aynı yolu tutmasından, hatta daha da ileri gitmesinden cesaretlenen bu burjuva ajanları, proletarya hareketine ihanet saçan ne kadar tez varsa hepsini açıkça savunmaya giriştiler. Avrupa'nın o dönemdeki en güçlü işçi sınıfı partisi olan İtalyan Komünist Partisini, karşı-devrimci yüzlerini açığa çıkaracak ve doğru bir çalışma sonunda onları kitlelerden tecrit edecek devrimci bir muhalefetin yokluğundan da faydalanarak, emperyalist burjuvazinininin dümen suyunda güçlü bir revizyonist parti haline dönüştürdüler.

Ve İtalyan Komünist Partisi, bu gün başında yeni bir revizyonist şef emperyalist burjuvazinin sözcüsü Berlinguer olmak üzere, yine İtalyan Tekelci burjuvazisinin onayıyla iktidar adayıdır

On yıllardan beri buhrandan buhrana düşen ekonomik ve ona bağlı olarak siyasi buhrandan bir türlü yakasını kurtaramayan İtalyan Tekelcilerinin bir bölümü, bugün çözümü, proletaryanın devrimci teorisinive pratiğini iğdiş etmiş İtalyan revizyonist Komünist Partisinin iktidarında görmekte, Berlinguer'in iktidar adayı olmasına ses çıkarmamak bir yana, başka ülkelerin tekelci burjuvalarının bu durum karşısında duydukları kuşkuyu gidermek için bütün çabasını harcamaktadır.

İTALYAN KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİZME YENİ KATKIDA BULUNMUYOR, ONUN ÖZÜNÜ YOK EDİYOR.

Marksizm-Leninizm'i yeni katkılarda bulunarak İtalya şartlarına uyguladığını iddia eden, ama aslında Marksizm-Leninizm'in özünü tahrif eden İtalyan revizyonist Komünist Partisine İtalyan Tekelci burjuvalarının büyük bir kısmının gösterdiği bu rağbet, revizyonizmin iktidarının burjuvazinin doğrudan iktidarı olduğu görüşünü doğruluyor.

İtalya'nın en büyük tekelci patronlarından , Fiat Motorlu Araç Tekelinin yöneticisi ve İşverenler Konfederasyonu Başkanı Agrelli, Amerikan emperyalist burjuvazisinin ve Avrupa'nın diğer emperyalistlerinin tereddütlerini yok etmek için haftalardır sesini yükseltiyor, İtalyan Komünist Partisinin büyük sermayeye zarar vermek, Nato'dan çıkmak gibi bir düşüncesi olmadığına dair, sağa sola garanti veriyor.

Amerikan emperyalist burjuvazisinin Kissinger gibi bazı sözcüleri İtalyan Komünist Partisinin iktidar adayı oluşundan duydukları kuşkuyu belirtirken, bir kısım tekelciler de bu tür kuşkuları gidermeye çalışıyorlar.

Öte yandan Sovyetler Birliği modern revizyonist yöneticileri ile İtalya ve onu takip eden Fransiz ve İspanyol revizyonist Komünist Partileri arasında son birkaç aydır söz düellosu iyiden iyiye yoğunlaştı.Sovyetler Birliğinin sosyal emperyalist yönetici kliği, İtalyan revizyonist Komünist partisini Sovyetler Birliği Komünist Partisinin yolunu izlemediği ve Hristiyan Demokrat parti ile "tarihsel uzlaşma" tezleri geliştirerek proletarya diktatörlüğünü inkar ettiği için "eleştirmektedirler".

Sanki, proleter devrimin ilk olarak gerçekleştiği Sosyalist Sovyetler Birliğini sosyal-emperyalist, tekelci kapitalist bir ülke haline dönüştüren, proletarya diktatörlüğünün zorun-

De.sa.6'da

L'ITALIA VOLTA PAGINA
TENLO PRESENTE QUESTA VOLTA SI VOTA PER CAMBIARE
ADESSO PSI
QUESTA VOLTA SI VOTA PER CAMBIARE
IL PSI E' LA FORZA CHE SI BATTE CON PIU' COERENZA PER CAMBIARE NELLA LIBERTA' E NELLA DEMOCRAZIA
L'ALTERNATIVA E SOCIALISTA
L'ITALIA VOLTA PAGINA
TENLO PRESENTE QUESTA VOLTA SI VOTA PER CAMBIARE
ADESSO PSI

İtalyan revizyonist Komünist Partisi yöneticileri emperyalist burjuvaziye şirin görünmek için ellerinden gelen çabayı sarfediyorlar.

DEMOKRATİK DEVRİMDE İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKI TAYİN EDİCİ BİR ÖNEME SAHİPTİR

- DEVRİM GÜÇLERİ İÇİNDE ELE ALINAN BÜTÜN SINIF VE TABAKALAR, İŞÇİ SINIFINA AYNI ÖLÇÜDE YAKIN DEĞİLDİR. PROLETARYANIN EN YAKIN MÜTTEFİKİ BÜYÜK ÇOĞUNLUĞU YOKSULLARDAN OLUŞAN KÖYLÜLERDİR
- ÜLKEMİZ NÜFUSUNUN HALA ÇOĞUNLUĞUNU TEŞKİL EDEN KÖYLÜLER, İŞÇİ SINIFIYLA BİRLİKTE "ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ"NİN TEMEL GÜCÜDÜR. İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKI, DEVRİMİN ZAFERİ BAKIMINDAN TAYİN EDİCİ BİR ÖNEME SAHİPTİR. İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKININ İNKARI, GERÇEKTE DEVRİMİN İNKARIYLA AYNI ŞEYDİR.

Toplumumuzda en devrimci sınıf olan proletaryanın sadece sosyalist devrime değil, demokratik devrim mücadelesine de önderlik edeceğini geçen sayımızda anlattık. Proletaryanın en devrimci sınıf olması, başka bir devrimci sınıf veya gücün olmadığı anlamına gelmez. Bir ülkedeki devrimci ve karşı-devrimci sınıflar, yaşanılan dönemin temel çelişmesi tarafından belirlenir. Temel çelişme veya çelişmeler, topluma o aşamada niteliğini veren ve çözümlenmesi ile birlikte, toplumun niteliğinin de değişeceği çelişme veya çelişmelerdir. Üretici güçlerin gelişmesini, dolayısıyla üretici güçlerin gelişmesini köstekleyen mevcut üretim ilişkilerinin, yani bir bütün olarak sosyo-ekonomik yapının yıkılmasını ve bunun yerini tarihi olarak daha ileri, yeni üretim ilişkilerinin almasını savunan ve bunun mücadelesini veren, sınıflar ve güçler , devrimci; üretim ilişkilerinin korunmasından yana olan sınıf ve güçler karşı-devrimcidir.

Ülkemizdeki yarı-sömürge, geri kapitalist yapının korunmasından yana olan emperyalizm, işbirlikçi tekelci-burjuvazi, büyük toprak ağaları, tefeci ve tüccarların dışında kalan sınıf ve tabakalar başta işçi sınıfı olmak üzere köylüler (yoksul ve orta köylüler), küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin çıkarları emperyalizm ve hakım sınıflarla çelişen kesimleri; toplumumuzun bu günkü aşamasında halk sınıf ve tabakalarını, yani devrim güçlerini oluştururlar. Kimlerle beraber kimlere karşı sorusunun açık ve doğru bir biçimde cevaplandırılması, devrim yolunda atılması gereken ilk adımdır. İktidara doğru yürüyen her devrimci hareket, ilk önce müttefiklerinin kimler olacağını belirlemek zorundadır.

Devrim güçleri içinde ele alınan bütün sınıf ve tabakalar, işçi sınıfına aynı ölçüde yakın değildir. Proletaryanın en yakın müttefiki büyük çoğunluğu yoksullardan oluşan köylülerdir.

KAPITALİZMİN GELİŞMESİ KÖYLÜLERİN SORUNLARINI ÇÖZMEDİ, TERSİNE AĞIRLAŞTIRDI.

Emperyalist sömürü ve tahakküm altında, Cumhuriyetten ve özellikle 1950'lerden sonra gelişmesi hızlanan kapitalizm, doğal ekonomiyi parçalamış, kırsal bölgeleri pazara açmıştır. Ama kapitalizmin gelişmesi hiç bir zaman köylülerin sorunlarını çözmemiş, tam tersine ağırlaştırmıştır. Büyük yoksul köylü kitlelerinin çektiği sıkıntılar azalmamış, tam tersine artmıştır. Bugün ülkemizin bazı bölgelerinde özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadoluda -kapitalizmin buralarda da gelişiyor olmasına rağmen- ortaçağdan kalma ilişkiler varlığını geniş ölçüde korumakta, on binlerce dönüm toprağa hatta köylere sahip olan toprak ağaları köylüleri ortakçılık, yarıcılık ve en rezil , angarya yolları ile, insafsızca sömürmekte, dayanılmaz bir baskı altında tutmaktadır. Demokratik devrimin gerçekleşmemiş olmasının doğal sonucu olarak, milli mesele de çözümlenmediği için bu bölgede yaşayan nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan yoksul Kürt köylülerinin üzerine bir de milli zulüm eklenmektedir. Yoksul köylüler toprak ve özgürlüğe yıllarca hasrettirler.

Kapitalizmin en gelişmiş olduğu bölgelerde ise, kapitalist sömürü feodalizmin kalıntısı bir takım ilişkilerle iç içe geçerek, tarım işçileri için hayatı çekilmez hale getirmektedir. Sigorta ve sendika gibi en doğal haklardan bile yoksun olan tarım proleterleri günde 12 saat ve hatta daha fazla son derece düşük ücretlerle çalıştırılarak amansızca sömürülmekte, sefil bir hayat sürmektedirler.

Kapitalizmin emperyalist sömürü altında ve çarpık bir şekilde gelişmesi sonucu ülkemiz köylülerinin çoğunluğunu küçük üreticiler oluşturuyor. Sahip oldukları küçük toprak parçaları üzerinde ailece bütün bir yıl çalışarak tütün, fındık, çay, zeytin ve çeşitli meyve ve sebzeleri yetiştiren bu üretici yığınlar bir yandan, ürünlerini değer fiyatının altında yerli ve yabancı tekellere, devlete ve tefeci tüccarlara kaptırarak; diğer yandan da gübre, ilaç, tohum, gaz, bez, tuz, vb. gibi zorunlu ihtiyaç maddelerini tekel fiyatları üzerinden satın alarak çift taraflı bir sömürü altında tutulmakta, gün geçtikte yoksullaşmakta, borcu artmakta, zaten çoğunlukla ipotekli olan tarlalarını da kaybederek proleterleşmektedir. Bu gelişim özellikle son yıllarda büyük bir hız kazanmıştır. Her yıl artarak devam eden köyden şehre akın ve büyük şehirleri, sanayi merkezlerini kuşatan sayısız gecekondu kümeleri bunun en açık göstergesi ve kaçınılmaz sonucudur.

Küçük ve orta köylülerin topraklarını kaybedip yoksullaşmasına karşılık, büyük toprak sahipleri topraklarına yenilerini de katarak alabildiğine zenginleşmektedir.

Kapitalizm, geniş köylü kitlelerinin acılarını, ızdıraplarını ve sefaletini arttırarak onları sürekli yıkıma sürükleyerek gelişmektedir. Bu, yoksul ve orta köylü yığınlarının mevcut sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadeleye yönelmelerinin maddi temelini meydana getirmektedir. Ve köylüler henüz kısmi ve tek tek de olsa, henüz tam bir siyasi bilinçle ve örgütlü bir şekilde olmasa da, mücadeleye atılmakta veya için için mücadeleye hazırlanmaktadır.

Gerçi kapitalizm geliştikçe köylülük parçalanmakta, dağılmakta ve köylüler arasındaki sınıf farklılaşması derinleşmektedir. Ama bu olgu, büyük toprak sahipleri ile zengin köylülerin dışında kalan -zengin köylüler demokratik devrimde tarafsızlaştırılacaktır- ve köylü nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan, köylü yığınlarının içinde bulunduğumuz aşamadaki devrimci rolünü azaltmamakta tam tersine arttırmaktadır. Tarım proleterlerinin dışında kalan emekçi köylü kitlelerinin şu veya bu ölçüde ve dolayısıyla ikili bir karakter taşımaları da köylülüğün devrimimizin bu dönemindeki büyük önemini ortadan kaldırmamaktadır.

Çünkü, içinde bulunduğumuz aşamada devrim özel mülkiyetin tümünü değil, sadece emperyalistlerin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahipleri ile tefeci tüccarların mülkiyetini ve siyasi egemenliğini hedef alan "Ulusal Demokratik Halk Devrimi"dir. Ve bu devrimin hedef ve amaçları; geniş köylü kitlelerinin çıkarlarıyla çelişmek bir yana tam tamına uygundur.

KÖYLÜLER TALEPLERİNİ ANCAK "ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ"NİN ZAFERİYLE ELDE EDEBİLİRLER.

Yoksul ve topraksız köylüler büyük toprak mülkiyetine tazminatsız olarak el konulmasını ve toprakların kendilerine verilmesini talep ediyorlar. Onlar, hala varlığını sürdüren ortakçılığın, yarıcılığın, angaryanın son bulmasını; köylüler üzerindeki toprak ağalarının hükümetin ve jandarmanın baskısının kalkmasını istiyorlar. Küçük üreticiler, toprakları üzerindeki ipoteğin kaldırılmasını, borçlarının iptal edilmesini; bellerini büken tefeci-tüccar sömürüsünden kurtulmayı; ürünlerinin değer fiyatından satılmasını; kendilerine yeter miktarda tarımsal araç-gereç ve gübrenin ucuz olarak sağlanmasını, pahalılığın durmasını talep ediyorlar. Geniş köylü yığınlarının, talepleri işte bunlar! Ve bu taleplerin bu düzen içinde gerçekleşemiyeceği, ancak bu sömürü ve zulüm düzeninin yıkılarak gerçekleşebileceği ortadadır. Köylüler sorunlarına en kesin ve tam çözümü ancak "Ulusal Demokratik Halk Devrimi"nin zaferiyle bulabilir. İşte bu olgu, işçi sınıfıyla köylülerin kaderini birleştirir. İşçilerin de köylülerin de çıkarı, bu düzenin yıkılmasından yanadır.

İşçi sınıfının köylülük dışındaki müttefikleri demokratik devrimde ne kadar kararsız ve sallantılıysa, köylüler de tersine o kadar kararlıdır. Küçük ve orta burjuvazi bu düzenin işçi sınıfı öncülüğünde bir devrimle alaşağı edilmesini ve sosyalizme doğru yürünmesini gönüllü bir şekilde istemeyecekler,çoğu zaman böyle bir gelişmeye karşı çıkacaklardır. Ama hayat ve sınıf mücadelesinin gelişimi onları devrim saflarına yöneltecektir. Fakat köylüler demokratik devrime gönüllü olarak katılacaklardır. İşçi sınıfı için demokratik devrim ne kadar gerekli ve kazançları ne kadar önemliyse köylüler için de aynı ölçüde gerekli ve kazançlı olacaktır. Emekçiköylüler, proletarya ile sıkı bir ittifak kurmadan hiç bir zaman taleplerini gerçekleştiremeyecek, yoksulluklardan, yokluklardan ve kölece çalışmaktan kurtulamayacaktır. Yoksul köylülerin sömürü ve zulümden kurtuluş uğruna verdikleri mücadelede, aynı amaçlar için mücadele eden işçilerden başka dostu yoktur.

İşçi sınıfıyla emekçi köylü kitleleri arasında kurulacak olan ittifak, bütün bu nedenlerden dolayı demokratik devrimin temel ittifakı olacaktır. Proletaryanın yüce önderi Lenin tarafından formüle edilip geliştirilen ve hayata geçirilen ve bütün devrimlerin doğruladığı tez, kesinlikle bizim ülkemiz için de geçerlidir. Demokratik devrim ancak işçi sınıfının önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanılarak zafere ulaşabilir.

İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKININ İNKARI DEVRİMİN İNKARIYLA AYNI ŞEYDİR

"Ülkemiz nüfusunun hala çoğunluğunu teşkil eden köylüler, işçi sınıfıyla birlikte Ulusal Demokratik Halk Devrimi"nin temel gücüdür. İşçi-köylü ittifakı, devrimin zaferi bakımından tayin edici bir öneme sahiptir. İşçi-köylü ittifakının inkarı, gerçekte devrimin inkarıyla aynı şeydir.

Revizyonistler ya sözde "sosyalist" devrimi savunarak, ya kapitalizmin gelişmesini bahane ederek, ya da hiç bir dolambaçlı yola başvurmadan açıkça köylülüğün devrimci bir yanı olmadığını, gerici olduğunu söyleyerek,köylülerin her türlü meselesine ve mücadelesine tamamen ilgisiz kalıyorlar. Sözde "sosyalist" devrimi savunan revizyonistler, işçi sınıfını müttefiklerinden koparıyorlar, köylülüğün muazzam devrimci gücünü görmezlikten gelerek devrimi imkansız hale getiriyorlar. Vebadan korkar gibi devrimden korkan, devrim ve proletarya diktatörlüğüne ilişkin Leninist tezleri çoktan terketmiş olan revizyonistlerin , devrimin bu önemli ve hayati sorununda böyle bir tavır takınmaları son derece doğaldır ve onların niteliğine de uygundur.

Revizyonistler işçi sınıfının köylülükle ittifakını bir yana bırakarak, bürokrat ve teknokratlarla ittifak ararlarken, küçük burjuva ihtilalcileri de, sözde "kırları temel alıyoruz" diyerek, köylü kitlelerinden ve köylülerin sınıf mücadelelerinden kopuk bir şekilde fokocu anlayışın ürünü bir mücadele biçimini uygulamaya çalışıyorlar. İşçi sınıfının devrimdeki öncülüğünü ideolojik öncülüğe indirgeyerek hem işçi sınıfının ve partinin rolünü inkar ediyorlar, hem de "kırlık alanlarda" köylülerin mücadelesi yerine bir grup küçük burjuva aydınının mücadelesini koyarak, pratikte işçi-köylü ittifakını reddediyorlar.

Proleter devrimciler ise, işçi-köylü ittifakı konusundaki devrimci öğretiye bağlı kalarak ve ulusal demokratik halk devriminde köylülerin büyük önemini bir an olsun unutmadan işçilerin mücadelesiyle köylülerin mücadelesini bir tek devrimci sel içinde birleştirerek devrimin zaferini sağlamak amacıyla hem işçi sınıfı hem de köylüler arasında çalışıyorlar, işçi sınıfının şiarları doğrultusunda mücadele ediyorlar. Ulusal demokratik halk devrimi için bütün köylülükle, küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin emperyalizme karşı olan kesimleriyle ittifak; sosyalistdevrimde yarı-proleterlerle ittifak.

Haftalık Gazete
- *Sahibi: M. Zeki GÜMÜŞEL*
- *Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ*
- *Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-İSTANBUL*
- *Yazışma Adresi : P.K. 1107 Sirkeci-İSTANBUL*
- *Abone Şartları: Yurtiçi yıllık: 125.-TL.*
  - *Altı aylık: 65.-TL.*
  - *Yurtdışı yıllık: 200.-TL.*
  - *Altı aylık: 100.-TL.*
- *İlan Şartları: Santimi 30.-TL.*
- *Dizgi: OLİMPİYAT IBM Dizgi Bürosu*
- *Baskı: Saygı Reklam ve Matbaacılık*
- *İst. Dağıtım: Tür-Da*
- *Ank. Dağıtım: Fikri Niğiş*
- *Ege Dağıtım: Orhan Özşişman*

HALKIN KURTULUŞU

Faşizmin Derneklere Yöneltdiği Saldırılara Karşı Mücadele Edelim

- DEMOKRATİK DERNEKLER ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILARA SON!
- FAŞİST "DERNEKLER KANUNU", "TOPLANTI VE GÖSTERİ YÜRÜYÜŞLERİ KANUNU" İPTAL EDİLSİN!
- KAPATILAN DERNEKLER DERHAL AÇILSIN!
- TUTUKLANAN DERNEK YÖNETİCİLERİ DERHAL SERBEST BIRAKILSIN!

Anti faşist mücadele, artık sadece devrimcilerin yürüttükleri bir mücadele olmak aşamasını geçti. Bugün ülkemizde faşizme karşı mücadele demokratları ve ilericileri, daha geniş kitleleri kucaklar hale geldi. Anti faşist mücadele, gittikçe daha geniş halk kitlelerinin katılmasıyla gelişiyor, güçleniyor.

Ülkemizdeki ekonomik bunalım gittikçe daha da derinleşiyor. Bu ekonomik bunalım temeli üzerinde yükselen siyasi buhran da yaygınlaşıyor. En geniş kitleler siyasetin içine giriyorlar. Ülkemizin meseleleri her geçen gün daha fazla insan tarafından tartışılıyor.

Hakim sınıfların en gerici kesimleri, buhranın yüklerini kendi altlarındaki sınıfların, emekçi halk kitlelerinin sırtına vurabilmek için; yükselen halk hareketini bastırmaya çalışıyorlar. Ekonomik, demokratik hak ve çıkarlara, ve özgürlüklere -ne kadar varsa- azgınca saldırıyorlar.

Ekonomik ve siyasi buhranın derinleşmesi ve faşizmin artan saldırısı karşısında, her sınıf ve tabakadan halk kitleleri de kendi çıkarlarını ve acil taleplerini ön plana çıkarıyorlar Bunları savunmak üzere biraraya geliyorlar, örgütleniyorlar.

1973'den sonra, halk hareketinin yükselmekte olmasının en önemli göstergelerinden biri de her sınıf ve kesimden halkın, demokratik kitle örgütlerinde, meslek örgütlerinde, gençlik derneklerinde toplanması, 12 Mart döneminde dağıtılan örgütlenmelerin yeniden hayata geçirilmesi; her gün ve her yerde yeni yeni dernek ve kuruluşların ortaya çıkıyor olmasıdır.

Her gün yeni derneklerin kurulması ve halk kitlelerinin her geçen gün daha fazla bu dernekler içinde toplanmasının yanında, yükselen halk hareketinin diğer bir göstergesi de, demokratik kitle örgütleri, halk dernekleri, meslek örgütleri ve gençlik kuruluşlarının mücadelelerindeki gelişmedir.

Her şehirde, bir çok demokratik kuruluşun bir arada düzenledikleri "Faşizmi ve Hayat Pahalılığını Protesto", "Faşist Baskı ve Katliamları Protesto" miting ve yürüyüşleri yapılıyor. Faşizmin demokratik ve siyasi hak ve özgürlüklere karşı artan saldırısı, demokratik halk derneklerinin, meslek örgütlerinin ve gençlik kuruluşlarının çoğalmasının yanında, bunların mücadelelerinin daha siyasi bir karakter kazanmasını da beraberinde getiriyor.

FAŞİSTLER DEMOKRATİK KİTLE DERNEKLERİNE, MESLEK ÖRGÜTLERİNE, GENÇLİK KURULUŞLARINA KARŞI AZGIN BİR SALDIRIYA GEÇTİLER. ONLARI KAPATMAK, HER TÜRLÜ HALK ÖRGÜTLENMESİNİ YOK ETMEK İSTİYORLAR.

Ülkemizi kendileri için dikensiz bir gül bahçesi haline getirmek, yükselen halk hareketini bastırmak üzere faşizm, halkın bütün örgütlerine olduğu gibi demokratik halk derneklerine, memur kuruluşlarına, meslek örgütlerine ve gençlik derneklerine karşı da azgın bir saldırıya geçti.

Meclislerden geçirilen bir çok faşist kanunun arasında "Dernekler Kanunu", "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu" da yer alıyor. Bölge Valileri Toplantıları adı altında yapılan ve polis yetkililerinin de katıldığı toplantılarda, faşist baskı ve terörün nasıl genişletileceği nasıl uygulanacağı ve yükselen halk hareketinin nasıl bastırılacağı tartışmalarının yanında; bu derneklerin hangi yollarla ve nasıl kapatılacağı da konuşuluyor.

Güç geçmiyor ki bir dernek kapatılmasın, gün geçmiyor ki bir kaç dernek faaliyetten menedilmesin.

Valilikler, polis yetkilileri, dernekleri kapatma konusunda her türlü burjuva kanuniliğini bile çiğniyorlar. Mahkemelerin, kapatma kararının usulsüz olduğu hakkındaki kararlarına rağmen derneklerin açılması engelleniyor.

Her miting, her yürüyüş; dernekler üzerine, meslek örgütlerine, gençlik kuruluşlarına yoğun bir faşist baskıyı beraberinde getiriyor. Buraları polis tarafından basılıyor ve kanunsuz olarak aranıyor. Çeşitli bahanelerle dernek yöneticileri ve o sırada orada bulunan bütün kişiler gözaltına alınıyor, işkence ediliyor. Bunların bir kısmı tutuklanıyor.

Gazetelerde yer alan, "kendi amacını aşan faaliyetlerde bulunmak", "yapılan mali ve idari denetimlerinde, faaliyetlerinde devlet ve millet bütünlüğünü ve kamu düzenini sarsıcı mahiyette çalışmalar görülmesi" bahaneleriyle dernek kapatma haberleri, sıradan haberler haline geldi Gazeteler her gün bir kaç TÖB-DER Şubesinin, bir kaç Kültür ve Dayanışma Derneğinin, bir kaç Gençlik Derneğinin kapatılma haberini veriyor.

Sürekli polis baskısı, kanunsuz aramalar ve sudan sebeplerle yöneticilerinin ve üyelerinin tutuklanması ve işkence edilmesi yollarıyla, dernekler baskı altında tutulmaya ve pasifize edilmeye çalışılıyor. Kanunsuz aramalar sırasında derneklerdeki eşyalar tahrip ediliyor, afişlere, kitaplara, teksir makinalarına vb. keyfi olarak el konuluyor.

SİVİL FAŞİST ÇETELER HALK DERNEKLERİNE, MESLEK ÖRGÜTLERİNE VE GENÇLİK DERNEKLERİNE SİLAHLI BASKINLAR DÜZENLİYORLAR

Halk düşmanı MC hükümetinin faşist Vali ve polis yetkililerinin uygulamalarının yanında, son zamanlarda sivil faşist çeteler, komando bozuntuları da halk derneklerine karşı silahlı baskınlar düzenlemeye, buraları kurşunlamaya, tahrip etmeye başladılar. Her kasabaya, her mahalleye, her fabrikaya, her okula kendi faşist örgütlerini, halka karşı saldırı yuvalarını kuranlar, halkın en küçük bir örgütlenmesini en azgın ve en kanlı metodlarla bastırmak istiyorlar. Onlar her yerde halka karşı saldırı üsleri kurarak ve buralardan halka ve onun örgütleri olan derneklere kanlı saldırılar düzenleyerek, yükselen halk hareketini bastırabileceklerini, ve pasifize edebileceklerini zannediyorlar. Son zamanlarda bunlar, halk derneklerinin yanında CHP örgütlerine de silahlı baskınlar düzenlemeye başladılar.

FAŞİSTLERE GEREKEN CEVAP VERİLMEDİĞİ, GEREKLİ ŞEKİLDE KARŞI KONULMADIĞI TAKDİRDE, SALDIRILAR İŞÇİ SENDİKALARINA DOĞRU GELİŞECEKTİR.

Faşizmin en önemli hedeflerinden biri de işçi sendikalarıdır. Faşizm var olan sendikaları tahrip etmek, faşist, kara sendikalar kurmak ister. Böylece en büyük düşmanını, işçi sınıfını mücadele araçlarından yoksun bırakmak ister. Bugün halk derneklerine yöneltilmiş olan saldırılar, gerektiği şekilde engellenmezse, yarın bu saldırılar faşistlerin kendilerinin kurdukları kara sendikalar dışındaki bütün işçi örgütlerine yönelecektir. Faşizme karşı mücadelenin en tutarlı savaşçısı olarak işçi sınıfı bugün derneklere yöneltilen saldırılara karşı kayıtsız kalamaz.

İşçi sendikalarının başına çöreklenmiş olan revizyonist sendika ağaları, reformistler ve sarı sendikacılar, faşizme karşı mücadele adı altında demeçlerle, adeta festivale benzeyen bir kaç gösteri ile işi geçiştirmek istiyorlar. Hayır. işçi sınıfı faşizmin saldırılarına karşı militan bir şekilde karşı koymalıdır. Demokratik halk derneklerine yöneltilen saldırıları; halkın bilinçli öncüsü, bütün halkın çıkarlarının savunucusu olarak en sert bir biçimde cevaplandırmalıdır.

DERNEKLERE YÖNELMİŞ FAŞİST SALDIRIYA KARŞI MÜCADELE BAYRAKLARI YÜKSELTİLMELİDİR.

Bugün derneklere yöneltilmiş faşist saldırıların; faşist kanunların, sivil faşist çetelerin saldırılarının, polis baskınlarının, valiliklerin kanunsuz uygulamalarının bir tek hedefi vardır. Bütün bunlar demokratik halk derneklerinin, meslek örgütlerinin, gençlik kuruluşlarının yok edilmesinin araçlarıdır. Bu saldırı karşı konulmadığı takdirde, işçi sendikalarına, SP CHP gibi partilere, işçi sınıfının her türlü siyasi teşkilatlanmasına doğru genişletilecektir.

Ya saldırı karşısında gerilemek, saldırıyı göğüsleyememek ve bunun sonucunda her türlü halk derneklerinin kapatılması, her türlü halk örgütlenmesinin engellenmesi; ya da mücadelenin yükseltilmesi, militan bir karakter kazandırılması, onun anlayacağı bir dilde karşı koyarak faşizmin geriletilmesi, var olmak, ya da yok olmak. İşte bugünün meselesi budur.

HER HALK DERNEĞİNİ HER MESLEK ÖRGÜTÜNÜ, HER GENÇLİK KURULUŞUNU; HALK DERNEKLERİNİ, KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEKLERİNİ, TÖB-DER'LERİ, TÜM-DER'LERİ, MAHALLE DERNEKLERİNİ, GECEKONDU DERNEKLERİNİ, GENÇLİK KURULUŞLARININ HER TÜRLÜSÜNÜ FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN BİR ARACI HALİNE GETİRELİM.

Demokratik kitle dernekleri, meslek örgütleri, gençlik dernekleri hangi temel üzerinde ortaya çıkıyorlar? Bunların varlık sebebi nedir? Açıktır ki onlar, temsil ettikleri sınıf ve tabakaların, çeşitli halk kesimlerinin ekonomik, demokratik hak ve çıkarlarını, acil taleplerini daha etkili bir biçimde savunabilmek için kuruluyorlar.

Bugün halkın demokratik, ekonomik ve siyasi hak ve özgürlüklerine saldıranlar faşistler, değil midir? Ekonomik buhranın yüklerini ezilen ve sömürülen halk yığınlarının sırtına bindirmek isteyen faşizm değil midir? Ülkemizin yiğit ve mücadeleci gençliğini her gün kurşunlayan, öğrenim kurumlarını faşist zindanlara çeviren onlar değil midir?

Bu durum karşısında demokratik kitle dernekleri, halk kuruluşları sadece aktüel taleplerin, ekonomik ve demokratik çıkarların savunulmasının, sadece kısmi meseleler, özlük sorunları için mücadelenin araçları değil; aynı zamanda, faşizme karşı en geniş yığınları eğiten ve seferber eden örgütler de olmalıdırlar. Faşizmin saldırılarına karşı aktif mücadele merkezleri haline gelmelidirler.

De.sa.6'da

Faşistler Derneklere Saldırıyor, Güçleri Yetmezse Bombalıyorlar

Faşist MC iktidarı, demokratik halk dernekleri üzerindeki baskıyı bir yandan resmi elleriyle sürdürürken, öte yandan sivil faşist çeteleri yurdun çeşitli yerlerindeki derneklere saldırtıyor. Dernek binaları kurşunlanıyor, bombalanıyor, tahrip ediliyor.

25 Nisan günü Ilgaz ilçesinde faşistler halka ve devrimcilere saldırdılar. TÖB-DER binasını tahrip ettiler.

5 Mayıs günü Fatih halkevi faşist çeteler tarafından basıldı, evraklar ve eşyalar çalındı, götürülemeyenler tahrip edildi. Aynı gece Fatih Halkçı Devrimci Gençlik Örgütü binası kurşunlandı.

Yine 5 Mayıs gecesi, Hasköy Kültür ve Dayanışma Derneğine dinamit atılar.

14 Mayıs'da faşistler Nevşehir'de halka saldırdılar. Gece yarılarına kadar sürdürdükleri saldırı sırasında TÖB-DER, TÜS DER Nevşehir şubelerini, CHP il merkezini tahrip ettiler.

Antalya'da yapılacak MHP mitingine katılmak üzere dışarıdan gelenlere de güvenen Alanya'lı faşistler halka saldırdılar, Alanya CHP ilçe binasına bomba attılar.

Yükselen halk hareketinden korkan faşizm, onu en kanlı metodlarla bastırmak yolunda yürüyor. Ancak halkın gücü faşizmi yerle bir edecek tir.

Dernekleri basarak, tahrip ederek halkı SUSTURAMAZLAR!

Faşist MC İktidarı Derneklere Karşı Toptan Saldırıya Geçiyor

Hakim sınıfların en gerici kesimleri, halk düşmanı MC iktidarı, onun resmi faşistleri ve sivil faşist çeteler eliyle zulüm ve terörü bütün şiddetiyle sürdürüyorlar.

Faşistler saldırılarını sadece devrimcilere yöneltmiyorlar. Yükselen her demokrat sesi susturmak, başlatılan her demokrat girişimi baltalamak için bütün çabalarını harcıyorlar. Halkın demokratik örgütlerini birer birer ortadan kaldırmak için sistemli ve düzenli olarak saldırıyorlar. Halkın mesleki ve demokratik örgütlerini sudan gerekçelerle kapatıyorlar, bu örgütlerin yöneticilerini işkenceye çekiyor, zindanlara dolduruyorlar. Yaptıkları işlerin burjuva anlamda bile kanunsuzluğunu belgeleyen mahkeme kararlarına rağmen, valilikler derneklerin açılmasını engelliyorlar.

Adana'da 4 Mayıs günü Adana Yüksek Öğrenim Derneği, Tıbbiyeliler Kültür Derneği, Lise-Der, Ziraatlılar Kültür Derneği, Saimbeyli Kültür ve Dayanışma Derneği polis tarafından basıldı. Derneklerde yönetici ve üye 45 kadar devrimci ve yurtsever gözaltına alındılar. Bunlardan sekizi tutuklandı. Dernekler, "amaçları dışında çalışma yürüttükleri" iddiasıyla kapatıldı.

Pazar, Ardeşen, Fındıklı, Çayeli TÖB-DER şubeleri, Devrimci Gençlik Kültür ve dayanışma dernekleri, Rize valiliği tarafından, 24 Nisan'da, "yapılan mali ve idari denetimlerde, faaliyetlerinde devlet ve millet bütünlüğü ve kamu düzenini sarsıcı mahiyette çalışmalar görüldüğü" iddiasıyla kapatıldı.

Tokat, Niksar TÖB-DER şubeleri, 14 Mayıs günü valilik ve kaymakamlık kararı ile arandı. Sudan gerekçelerle kapatıldı. Tokat Mahkemesinin valiliğin kararını kanunsuz bularak kapatma kararını iptal etmesine rağmen, valilik TÖB-DER'in açılmasını engelliyor.

Gelibolu'da 27 Nisan'da kapatılan TÖB-DER şubesi, gene mahkeme kararına rağmen açılmıyor.

7 Mayıs'ta GSB genel merkezi basıldı. 15 kişi gözaltına alındı. Dernek binası aramada tahrip edildi. GSB genel merkezi ve bütün şubeleri kapatıldı.

Bütün bunlar halk düşmanı MC iktidarının ve onun polis ve valilerinin her türlü burjuva kanuniliğini bile çiğneyerek demokratik derneklere karşı toptan bir saldırıya giriştiğini gösteriyor.

Gültepe Devrimci Halk Derneği Basıldı

Dernek binasına 3.5.976 Pazartesi günü halkımızın düşmanı egemen güçlerin uşakları, saldırgan 150 kadar faşist komando tarafından saldırıldı. Güvenlik Kuvvetlerinin gözü önünde saat 10.00 sıralarında dernek camları kırılarak içeri girilmiş ve dernek içindeki bütün eşyalar parçalanmış, yağma edilmiş, kanuni defterler, daktilo ve 500 adet renkli karton alınıp götürülmüştür.

Egemen güçler ve onların uşaklarının emekçi halkımızın köleleştirilmesi pahasına kendi soygun ve terör düzenini sürdürmek için uyguladıkları bu saldırılar, halkımızın üzerinde gün geçtikçe artan baskı ve zulüm politikasının bir parçasıdır.

Bu saldırıların amacı, halkımızın yükselen mücadelesinin önüne set çek-

Devamı S.6'da

- *23 Nisan : Çiçekçi Kültür Derneği mühürlendi.*
- *25 Nisan : Manisa, Gördes TÖB-DER Şubeleri kapatıldı.*
- *26 Nisan : Diyarbakır TÖB-DER şubesi kapatıldı. İzmir'de aramalar sırasında bir çok dernek kanunsuz olarak basıldı ve arandı.*
- *30 Nisan : Ankara'da TMGT İkinci Başkanlık binası kapatıldı.*
- *1 Mayıs : Ankara'da DİSK Maden-İş Bölge teşkilatı basıldı, arandı.*
- *6 Mayıs : Balıkesir Yüksek Öğrenim Kültür Derneği kapatıldı.*
- *6 Mayıs : Antakya Altınözü TÖB-DER şubesi kapatıldı.*
- *10 Mayıs : Konya Tüm PTT-DER Şubesi valilik tarafından kapatıldı.*

YURTSEVER DEVRİMCİ BİRECİKLİLER OLARAK FAŞİST BASKILARI VE DERNEKLERİMİZİN KAPATILMASINI PROTESTO EDİYORUZ.

20 Nisan 1976 günü Birecik'te düzenlenen Kelaynak Şenliğinde toplanan halka, fırsattan istifade ederek akılları sıra propaganda yapmak isteyen faşistler, halk bunlara karşı koyup, konuşturmayınca halka saldırmış, ancak dernek binalarına kadar kovalanıp, inlerine tıkılmışlardır. Faşistlerin bu yenilgisini hazmedemeyen faşist hükümet organları TÖB-DER, TÜM-DER, Devrimci Dayanışma Derneği'ni kapattılar. Göstermelik olarak da Ülkü-Bir kapatıldı. Ancak faşist saldırıların ve fesatlıkların asıl düzenlendiği yer, Ülkü Ocakları kapatılmadı. Ülkü-bir kapatılınca faşistler toplu halde Ülkü Ocaklarına gittiler. Yurtsever devrimcilerin çalışmalarını engellemek için ise onların bütün dernekleri kapatıldı. Aşağıda adı yazılı biz yurtseverler bu durumu açıklıyor ve protesto ediyoruz.

BİRECİKTEN
296 İMZA

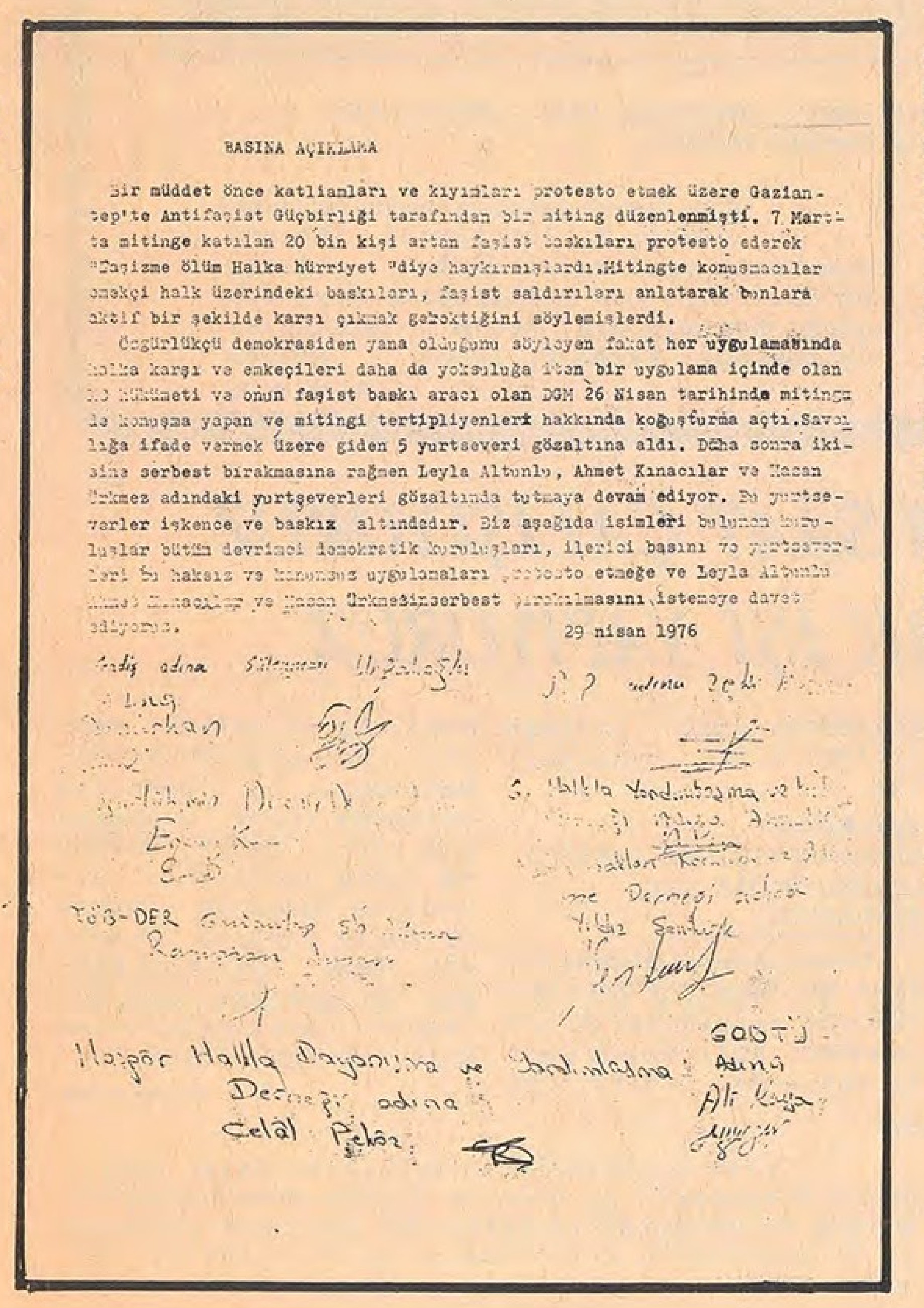

BASINA AÇIKLAMA

Bir müddet önce katliamları ve kıyımları protesto etmek üzere Gaziantep'te Antifaşist Güçbirliği tarafından bir miting düzenlenmişti. 7 Mart'ta mitinge katılan 20 bin kişi artan faşist baskıları protesto ederek "Faşizme ölüm Halka hürriyet "diye haykırmışlardı. Mitingte konuşmacılar emekçi halk üzerindeki baskıları, faşist saldırıları anlatarak bunlara aktif bir şekilde karşı çıkmak gerektiğini söylemişlerdi.

Özgürlükçü demokrasiden yana olduğunu söyleyen fakat her uygulamasında halka karşı ve emekçileri daha da yoksulluğa iten bir uygulama içinde olan MC hükümeti ve onun faşist baskı aracı olan DGM 26 Nisan tarihinde mitingte konuşma yapan ve mitingi tertipliyenleri hakkında kovuşturma açtı. Savcılığa ifade vermek üzere giden 5 yurtseveri gözaltına aldı. Daha sonra ikisine serbest bırakmasına rağmen Leyla Altunlu, Ahmet Kınacılar ve Hasan Ürkmez adındaki yurtseverleri gözaltında tutmaya devam ediyor. Bu yurtseverler işkence ve baskı altındadır. Biz aşağıda isimleri bulunan kuruluşlar bütün devrimci demokratik kuruluşları, ilerici basını ve yurtseverleri bu haksız ve kanunsuz uygulamaları protesto etmeğe ve Leyla Altunlu Ahmet Kınacılar ve Hasan Ürkmez'in serbest bırakılmasını istemeye davet ediyoruz.

29 nisan 1976

TÖB-DER

SODTÜ

Polis, AYÖKD ve LİSE-DER'i Bastı 40 Yurtsever Devrimciyi Gözaltına Aldı

Tüm Türkiye çapında Yurtsever, Devrimci, Demokrat derneklere yapılan polis ve faşist baskıları artmış, baskınlar sırasında pek çok devrimci göz altına alınmış ve işkence yapılmıştır. Son olarak polis, Adana'da AYÖKD (Adana Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) ve Lise-Der'i basmış, o sırada derneklerde bulunan 40 yurtsever devrimciyi gözaltına almıştır. Gözaltı süreleri dolmalarına rağmen hala serbest bırakılmayan 40 devrimciye işkence yapılmaktadır.

Son olaylarla ilgili olarak Adanalı 7 kuruluşun basına yaptığı açıklamalar şöyledir:

BASINA AÇIKLAMA

İşbirlikçi Tekelci Burjuvazi ve Toprak ağalarının faşist iktidarı MC, Kapitalizmin içinde bulunduğu ekonomik ve sosyal bunalımı halkımızın sırtına yıkmak için yeni yeni oyunlar tezgahlamaktadır.

Gerici hakim sınıflar bu amaçla bir süre faşist baskı ve saldırılarla faşist diktatörlüğe zemin hazırlamak istiyorlar.

İşçilerin grevleri, direnişleri polis panzerleri ve faşist komando saldırılarıyla kırılmak isteniyor. Toprak isteyen köylülerin mücadelesi jandarma dipçiği ile bastırılıyor. Emekçi halktan yana saf tutan yurtsever devrimci gençlerimiz, öğretmenlerimiz, aydınlarımız, polis ve onlara yardım etmekle görevlendirilen faşist katiller tarafından kurşunlanıyorlar, katlediliyorlar.

Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda halkımızın gelişen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi, gerici hakim sınıflar tarafından kan, zulüm ve işkenceyle kırılamayacaktır.

Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi Adana'da da en son, yasal dernek olan AYÖKD ve LİSE-DER 30 Nisan 1976 günü polis tarafından basılmış, aralarında AYÖKD başkanı Kadir YÜKSEL, Sosyalist Parti Adana İl Sekreteri Ali Haydar YILDIZ ve kırk yurtsever devrimci öğrenci ve aralarında bazı işçilerin de bulunduğu kişiler polis tarafından kanunsuz olarak göz altına alınmışlardır.

Göz altı süresi içinde polis mahkemeye arkadaşları çıkarmayıp işkenceye tabi tutmuştur. Polis tamamen, hiç bir yasal gerekçeye dayanmadan arkadaşlarımızı göz altına almıştır.

Faşist MC iktidarı ve tüm faşist güçler bilmelidirler ki, halkımızın mücadelesini kıramayacaklardır. Anti-faşist mücadelemiz örgütlü olarak sürecektir.

Biz aşağıda imzası bulunan demokratik kuruluşlar ve Sendikalar olarak AYÖKD ve LİSE-DER'in basılarak 40 arkadaşın göz altına alındığını kınadığımızı ve protesto ettiğimizi TRT ve Basın aracılığıyla halkımıza duyururuz.

3.5.1976

YENİ HABER-İŞ SEN. GENEL MERKEZ ADINA
Murat KUSEYRİ
(GENEL EĞİTİM SEK.)

MEM-DER ADANA ŞUBESİ BAŞKANI
Hasan AK

ANADOLU MAH. KÜLTÜR DERNEĞİ ADINA
Mustafa GÜÇER

ÇİTOS-İŞ SENDİKASI ADINA GENEL BAŞKAN VEKİLİ
İbrahim GEZER

YENİ-HABER-İŞ SEN. ADANA ŞUBESİ ADINA
ŞUBE BAŞKANI
Bekir BAHÇECİ

LASTİK-İŞ BAŞKANI
Fevzi AKPOLAT

TÜTED ADINA Haşmet BİCER

Uğrunda Nice Canlar Verdığimiz Topraklar Şimdi Ağaların İşgali Altında

Bizler yıllardan beri ağaların zaptetmiş olduğu kendi topraklarımızda, her türlü haktan yoksun bir şekilde birer köle gibi çalıştırılıp, horlanıp, azarlanıp, açlığa, sefalete terkedilmiş pazarcık ovasının EMİROĞLU ve SALMANIPAK köyü emekçileriyiz.

Toprakları eken biz, üstelik topraklarımıza sahip çıkmak istediğimiz de zindanlara düşen, işkencelere uğrayan bizleriz. Emeğimizi, alın terimizi sömüren, vatan satıcılığı yapan ağalar ve onların temsilcileridir. Yıllardır yurdumuzun bağımsızlığı için bu topraklarda can verenler, şehit verenler bizler ve bizim gibilerdir. Fakat bu gün tüm vatandaşlık haklarından mahrumuz. Can ve mal güvenliğimiz ayaklar altında çiğnenmektedir. Bizler Emiroğlu ve Salmanıpak köyleri emekçileri olarak can ve mal güvenliğimizin teminat altına alınmasını istiyoruz.

Bu vatan için, bu topraklar için can verenler bizleriz. Ama Mustafa Emiroğlu, Mehmet Kızıler, Pinco Kızıler, Bilal Kızıler ve İbrahim Özdal adlı ağalar, tapuları bile olmadığı halde uğrunda nice canlar verdiğimiz topraklarımızı zorla ekmektedirler. Hakkımız olan topraklarımıza sahip çıkmak istediğimizde, bu toprakların sahibi bile olmayan Emir oğlular, Kızılerler, Özdallar bizden davacı ola biliyorlar. Hakkımızda dava açıyorlar. Bizler zindanlarda, dipçik, jop yumruk ve tekmelerle işkence görmekte, küfür ve hakaretlere maruz kalmaktayız. Adalet mülkün temeli ise bu ne biçim adalettir? Son Kıbrıs hareketinde evlatlarımız yok yere öldüler. Fakat ne hazin durumdur ki, bir ağanın, bir ağa çocuğunun burnu bile kanamadı. Bizler ve bizim evlatlarımız Kıbrıs'ta yok yere ölürken, Emiroğlu'lar, Kızılerler, Özdallar gibileri güya askerlik yapıyor diye pavyonlarda , genel evlerde, ovamızda düzenledikleri içki alemlerinde omuzlarına kadar uzun saçlarını rüzgarlarda dalgalandırarak, namussuzluk peşinde Istanbul'a, Ankara'ya, İskenderun Soğukoluk'a zevk ve sefa için, ahlaksızlık duygularını tatmin etmek için gidiyorlardı. Yedikleri yoksul eti, içtikleri yoksul kanı olanlar, bu gün ellerini kollarını sallayıp serbestçe dolaşmakta, biz emekçilerin davacısı durumunda diğer yoksul köylülerin de gözünü korkutmaya çalışmakta, sağda solda caka satmaktadırlar. Bu gün bizler topraklarımıza sahip çıkmak için,haklarımızı aradığımız için zindanlarda, işkencelerde genç, ihtiyar, kadın, çocuk demeden ezilmekteyiz.

Son olarak sizlere yazıyoruz. Can ve mal güvenliğimizin teminat altına alınmasını istiyoruz. Komando ve jandarma askerleri ağaların emrine göre hareket etmekte, tıpkı bir işgal ordusu gibi davranmaktadırlar. Devletin güvenlik kuvvetlerinin görevi, vatandaşın can ve mal güvenliğini sağlamaktır. Ama bunun tam tersine örnekleri köylerimizde görmek mümkündür. İl ve ilçenin yetkili makamları, valisi, kaymakamı, karakol komutanı, alay komutanı bu mevcut duruma toprak ağalarının istediği gibi eğilmekte, birlikte hareket etmektedirler. Biz zat bu ters tutum ve davranışların olması için emir yağdırmaktadırlar.Halen jandarma ve özellikle komando zulmünden yurtlarını yuvalarını bırakıp kaçanlar büyük bir çoğunluğu teşkil etmektedirler. Biz hapishanede halen tutuklu bulunan köylüler olarak, dışardaki kadın ve çocuklarımızın ve diğer köylü kardeşlerimizin hayatlarından endişe duymaktayız.

Bizler haklı davamızda haksız bir şekilde dövülen, işkence edilen, hapse atılan yoksul EMİROĞLU ve SALMANIPAK köyleri emekçileri olarak bizi dövdüren, haksız yere hapse attırarak bizi ve çocuklarımızı açlığa, sefalete mahkum eden ağalar ve onların adamları gibi hareket eden ve bunu her fırsatta belirtmekten çekinmeyen ilimiz ve ilçemiz devlet güvenlik kuvvetleri hakkında gerekli idari ve adli koğuşturmanın açılmasını haksız yere verilmiş tevkif kararlarının kaldırılmasını, olayın bizzat tapo kadastro, toprak tevzi idarelerinde de incelenmesini istiyoruz.

PAZARCIK
KAPALI CEZAEVİNDE
TUTUKLU BULUNAN
EMİROĞLU VE SALMANIPAK
KÖYLÜLERİ

HALKIN KURTULUŞU *SALMANIPAK KÖYLÜLERİYLE KONUŞTU:*

Pazarcık Ovasında, Yoksul Köylülerin Toprak Mücadelesi Gelişiyor

Pazarcık ovasında bulunan toprakların büyük bir kısmı toprak ağalarının elindedir. Köylülerin çoğunluğu topraksız yoksul köylülerdir. SALMANIPAK Köyü Pazarcık ilçesine bağlı yoksul köylerden biridir. Köy 6 oba'dan oluşur. Salmanıpak, Zincirlipınar, Aralıkobası, Kabarobası, Orta Dehliz, Büyük Dehliz. Köylüler Kürt ve Alevidir. Bu köylerden ilk dördü geçen sene yapılan toprak işgaline katılmışlardır. Köyün Alevi Dede'si var. Hepsi Sinemilli aşiretinden. Köylülerin hemen hemen hepsi topraksız yoksul köylü. Ağa topraklarında işçilik yaparak veya ortakçılık yaparak yaşarlar. Tabi buna yaşamak denirse. Köylüler ağaların sömürüsü ve baskısı altındadırlar.

Koçdağlı'lar en eski ağalar. Pinco ağa 25-30 sene önce İncirpınar Köyünden 164 dönümlük toprak satın alıyor. Ama bundan sonra 4 bin dönüm civarındaki toprağı sürmeye başlıyor. Bu topraklar ağanın değildir, ağa bu topraklar için vergi ve kira ödemez. Bu topraklar gerçekte köylüler adına parsellidir . Ağa kendisi hiç çalışmaz. Köye dahi uğramaz, Pazarcık'ta oturur. Pamuk zamanı adamlarını köye yollar. Pamuk zamanı 200-300 işçi çalıştırır. Sabah saat 5'ten akşam güneş batıncaya kadar, yani 12 saat çalışmanın karşılığı 25 lira çapa ücreti verir

SALMANIPAK Köylülerinden bir kadın köylüyle giriştikleri mücadele üzerine konuştuk. Bazı sorular sorduk.

Bu vatan için, bu topraklar için can verenler bizleriz. Emeğimizi, alın terimizi sömüren, vatan satıcılığı yapan ağalar ve onların temsilcileridir.

H.K: İlk toprak işgali ne zaman yapıldı. Hangi obalar katıldı?

Cevap: İlk olarak toprak işgali 1975'in Mayıs ayı içerisinde yapıldı. Araziye Küncü ekildi. Salmanıpak, İncirlipınarı, Aralıkobası,Kabarobası katıldı.

H.K: Toprak işgalini neden yaptınız?

Cevap: Bizler işgali ihtiyacımızdan, yani açlığımızdan yaptık. Bu dört köy, hep birbirimize dayandık Çünkü hepimiz aynı geçim sıkıntısı içindeydik. Zaten bu işgal edilen

De.sa.6'da

ÖRGÜTSÜZ ÇIRAK VE KALFALAR SANAYİDE EN FAZLA EZİLİP SÖMÜRÜLENLERDİR

● GAZİANTEP'TE OTO SANİYİİNDE ÇALIŞAN BİNLERCE ÇIRAK VE KALFA KADERLERİNİ DEĞİŞTİRMEK ÜZERE BİRLEŞİYORLAR

Gaziantep'teki oto sanayii işçileri, sabah saat 7.30'da işbaşı yapıp gece saat 10-12'ye kadar çalışmak zorundadırlar. İş kanundaki 8 saatlik çalışma süresi oto sanayiinde hiç geçerli olmayan bir yasadır! Günde 12 saat çalıştırılan

den-İş'in Güneydoğu temsilcisi Bozan'ın marifetleri bu bölgede iyice bilinir.

Binlerce çırak ve kalfanın durumu bize neyi gösteriyor? Burjuva diktatörlüğü altındaki ülkemizde, geçerli olan iş kanununa göre hafta-

Gelişmemiş kapitalizmin hüküm sürdüğü, yığınla küçük atölyenin yan yana sıralandığı, oto sanayii gibi iş yerlerinde genç çıraklar, "eti senin kemiği benim" misali patronun bir kölesi durumundadırlar.

ve Cumartesileri de saat 3'e kadar mesaiye kalmaları zorunlu olan, işçilerin haftalık çalışma süreleri, en azından 65-70 saattir. Burjuvazi işçileri örgütsüz buldu mu, 48 saatlik çalışma, süresini hemen çiğnemektedir.

EĞER ÖRGÜTSÜZSEN ÖYLESİNE ÇALIŞACAKSIN Kİ, ÖĞLEN YEDİĞİN ZEYTİN EKMEK BOĞAZINA DİZİLECEK

İşçi dediğin ne kadar fazla çalışırsa patron da onu o kadar fazla sömürür. Kapitalizmin, bu şaşmaz kuralı Gaziantep Oto Sanayii işçileri için de geçerlidir. Patronlar işçilere, işi çabuk bitirtmek için, öğlenleri zeytin ekmek yedirtip, dinlenmelerine olanak tanımazlar. Küçük iş yerlerinde çalışan 8-10 yaşındaki çocuklar ise çocukluklarını hiçbir zaman yaşamamışlardır. Haftada 5 ya da 10 lira haftalık alırlar. Gerekçe ise hazırdır. Zanaat öğreniyorlar, elleri ekmek tutuyor! 18 yaşına kadar olan bir çırağın ise eline geçen 20-100 lira arasıdır.

ONLAR BİR İŞÇİ DEĞİL ADETA BİR SANAYİ KÖLESİDİRLER

Gelişmemiş kapitalizmin hüküm sürdüğü, yığınla küçük atölyenin yan yana sıralandığı, oto sanayii gibi iş yerlerinde genç çıraklar, 17-18 yaşındaki bir çırağın soyuna sopuna edilen bir küfür, ya da yüzünde patlayan bir tokat gündelik yaşantısının bir parçasıdır. Onları birer sanayi kölesi haline getiren geçim zorunluluğu ve örgütsüzlüktür.

Bir olay veya iş kazasında, patron işçiyi, kalfa olsun çırak olsun işten atabilir. İşçi ise hiç bir hak iddia edemez. Kışın kar çamur, yazın toz ve talaş içinde yoğrulan bu insanların sağlığının bir önemi yoktur. Biri gider öbürü gelir. Nasıl olsa binlerce gencecik beden emeklerini satmak için sırada bekliyorlar. Sigortalı olmak çıraklar için ender bir durum, adeta bir nimettir. Bunlar bile, 30 gün çalıştıkları halde, 9-10 gün çalıştı gösterilerek, sigorta primlerinin patronun cebine gitmesi sağlanır. Bütün bunları, çıraklar da bilir, patron da, sigortacılar da! Ama cebine bir paket Samsun sigarası koymak bile sigortacıyı satın almaya yetmektedir. Bazen sigortanın adamları, teftişe gelirler, o zaman işçinin yapacağı şey, ya arka kapıdan çıkıp gitmek veya bir makinenın, tezgahın altına yatmaktır. Sigortacının ise görmemektir.

Patronlar işçilere, işi çabuk bitirtmek için, öğlenleri zeytin ekmek yedirtip, dinlenmelerine olanak tanımazlar

MADEN-İŞ, TÜCCAR GİBİ, KÜÇÜK İŞYERİNİN AİDATI KURTARMAZ, HESABI YAPIYOR.

Gaziantep'teki binlerce oto sanayii işçisinden, yalnızca 100 kadarı sendikalıdır. Sendika ise DİSK'e bağlı Maden-İş'dir. Sendikacılar bütün bu durumları belki de herkesten daha iyi bildikleri halde kıllarını kıpırdatmazlar . Maden-İş'in ve benzeri büyük sendikaların politikası hemen her yerde aynıdır. Küçük işyerleri ne hem aidatları az hem de buralarda kalıcı sağlam örgütlenmelere gitmek zordur diye el atmak, istemezler. Sendikacılar bu tür işyerlerinde ya işçilerin örgütsüzlüğüne sırt çevirmekte ya da örgütlü oldukları ender yerlerde işçilerin çıkarlarını patronlara peşkeş çekmektedirler. Malık çalışma süresi, 48 saattir. İşçilere daha başlangıçta asgari ücret ödenmesi ve sigorta yaptırılması zorunludur. Ama patronlar: işçilerin örgütsüz oldukları her yerde yasalarıçiğnemekte, işçileri alabildiğine sömürmenin yollarını aramaktadırlar. Demek ki işçilerin şimdiye kadar elde ettikleri, patronlarca sağlanmış bir lütuf değil, milyonlarca emekçinin kanı ve canı pahasına tırnakları ile söküp aldığı haklardır. Eğer biz örgütlüysek, güçlüyüz demektir ki o zaman çıkarlarımızı koruyabilir ve yeni haklar elde edebiliriz.

Yok eğer bizler örgütsüz ve güçsüzsek, patronlar oto sanayiinde olduğu gibi her fırsatta, haklarımızı gasbedecek, bizleri iliğimize kadar sömüreceklerdir. Fabrikalarda olsun, atelyelerde olsun, tamirhanelerde olsun, bütün iş yerlerinin tek bir kuralı vardır: Patronlar bizi alabildiğine sömürmek isterler, biz ise emeğimizi ucuza satmamaya bakarız. Ama bu mücadele tek başına bizleri kurtuluşa götürmez. Bu makinalar, bu fabrikalar onların oldukça, ordu, polis onların ordusu onların polisi oldukça, mahkemeler bizleri onların yasalarıyla yargıladıkça kısacası bu düzen onların düzeni oldukça,sömürü ve zulmün ortadan kalkmasına imkan yoktur. Emekçi halkın çilesinin son bulması ancak ve ancak devrimle, yani patronların, ağaların iktidarının yıkılıp, demokratik halk iktidarının kurulmasıyla mümkündür. Öyleyle, bir yandan gündelik çıkarlarımız için patronlara karşı örgütlenirken, öte yandan da devrimci düşünceyi öğrenip, kendi iktidarımızı kurmak için birleşelim.

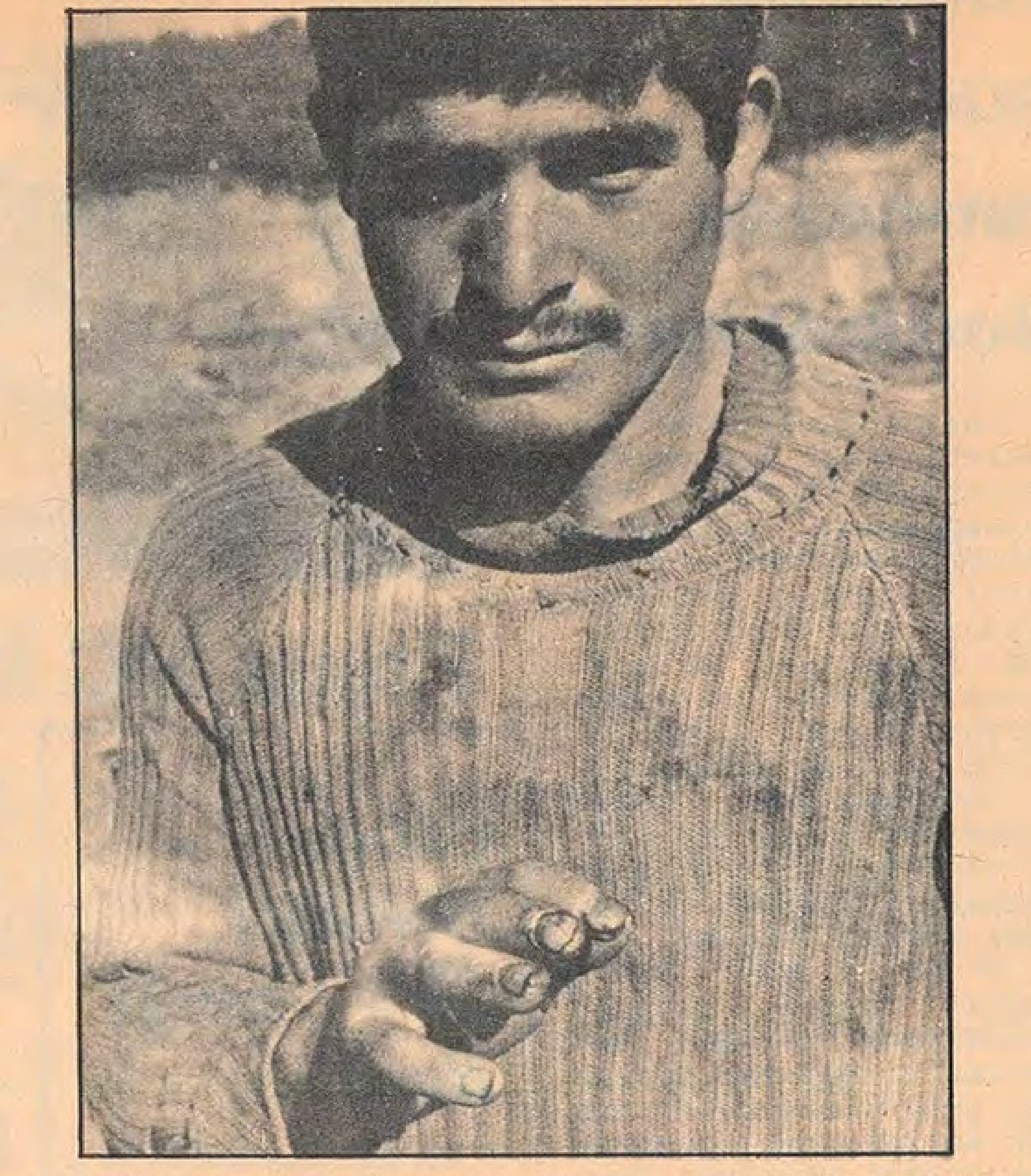

Gündelik çıkarlarımızı, yani patronların sömürüsüne karşı emeğimizi korumanın en iyi yolu sendikalarda örgütlenmektir.

Gündelik çıkarlarımızı, yani patronların sömürüsüne karşı emeğimizi korumanın en iyi yolu sendikalarda örgütlenmektir. Varsın Maden-İş'in ağaları patronlara karşı mücadelede yan çizsinler. Bizler sendikalaşmak için bir araya gelelim, Maden-İş'i bizleri örgütlemesi için amansızca zorlıyalım. Bir yandan sendikada örgütlenirken öte yandan da, içine girdiğimiz sendikaların ağalarını alaşağı edip, kendimiz yönetime geçelim. Kendi başımıza küçük ve güçsüz sendikalar kurmayalım. Patronlar nasıl kendi aralarında birleşip el birliği ile tepemize çöküyorlarsa, bizler de geniş ve güçlü dev sendikalarda örgütlenmeliyiz. Yoksa gündelik mücadelede de yenilgi kaçınılmazdır.

OTO SANAYİİ İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ İÇİN ATILAN İLK ADIM

Patronların zulmüne ve sömürüsüne karşı mücadele edebilmek için mutlaka birleşmek gerektiğini kavrayan işçilen bunun için ilk olarak, Sanayi İşçileri Derneğini kurmaya karar verdiler. Derneğin kuruluş bildirisinde, işçilerin somut talepleri ortaya konuldu: Çalışma Şartları Düzeltilsin

DAYAK VE KÜFÜRE SON
İŞ GÜNÜ 8 SAATE İNDİRİLSİN
KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE
İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ VE ÖRGÜTLÜ
MÜCADELESİ İÇİN İLERİ

İŞYERİNDE GÖRÜNÜŞTE 8 SAAT ÇALIŞIYORUZ AMA 16 SAATTE YAPILACAK İŞİ YAPIYORUZ

Biz Eskişehir Eti Bisküvi fabrikasında çalışmaktayız. 900'e yaklaşan işçilerin çoğu patron tarafından dikkatle seçilerek alınıyor. İşe girişte, her türlü işlem bittikten sonra, ayrıca düşüncelerimizi, siyasal görüşlerimizi öğrenmek için pis bir imtihana tabi tutuluyoruz. Tabi beğenmediklerini geri çeviriyorlar.

Varlığı doğrudan bize dayanan, işe girişte sorulmadan, danışılmadan üye yapılarak aidat ödediğimiz sendika ise (Türk-İş'e bağlı Tek Gıda İş) tam anlamıyla kayıtsızlık içinde olup, işçi haklarından çok işverenin kazançlarını düşünüyor. Sendikada hiç bir eğitim çalışması, toplantı yapılmadığı gibi bizimle irtibat bile kurmuyorlar.

İŞYERİNDE KARŞILAŞTIĞIMIZ BAŞLICA SORUNLARIMIZ İSE ŞUNLARDIR:

Paketlemede düzensizlik: Bu daha çok koli bölümünde çalışanların sorunudur. Koli'de bir bant ta art arda birbirine bağlı üç iş sırası vardır. Doldurma-Havya-Paketleme....En önemlisi doldurma işini yapanların yeri.. Çünkü, doldurma fazla yapılırsa, sırasıyla havya ve paket de fazla yapacak demektir. Bunu iyi bilen patron ve uşakları, bazı bilinçsiz arkadaşlarımıza prim vererek, türlü va-

De.sa.6'da

DÜZELTME

2. Sayıdaki (DEMOKRATİK DEVRİMDE İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKI TAYİN EDİCİ BİR ÖNEME SAHİPTİR) başlıklı yazımızın 9. paragrafındaki bir bölüm teknik hatamız nedeniyle yayınlanamamıştır. Özür diliyor, 9. paragraftaki en son cümleyi yeniden yayınlıyoruz:

Tarım proleterlerinin dışında kalan emekçi köylü kitlelerin şu veya bu ölçüde MÜLK SAHİBİ OLMALARI ve dolayısıyla ikili bir karakter taşımaları da köylülüğün devrimimizin bu dönemindeki büyük önemini ortadan kaldırmamaktadır.

işçi
köylü
mektupları

MC'nin Ordu İçindeki Adamları

Her Türlü Yolsuzluk ve Zulme Başvuruyorlar

Ülkemizde hüküm süren ve MC'nin halkı daha fazla sömürmek için uyguladığı çıkarcı ve faşist politika doğal olarak ordu içine de yansımakta gecikmemiştir. MC hükümetinin halkı daha fazla sömürmek için uyguladığı çıkarcı ve faşist politika ordu içinde de kendini göstermektedir. Ordu içindeki MC yanlısı faşistler şimdiden kendilerini faşist diktatörlüğe hazırlamaktadırlar.

İşte bunlardan birisi de Gaziantep İl Jandarma Alay Komutanı Albay MEHMET ÇOLAKOĞLU Bu Albay'ın makam odası bütün gün çenber sakallılarla dolup taşmaktadır. Ayrıca "ÖZDEN" adındaki sağcıbir gazetenin dağıtımını yapmakta ve personelinden biri Cumhuriyet gazetesi okusa bunu suç saymaktadır.

Ordudaki "mutlak itaat" düşüncesinden hareket ederek keyfi faşist uygulamalarda bulunmaktadır. Mesela bir başçavuşa, bölük komutanlığına bir başkası bakarken, hiçbir kanuni temele dayanmadan, zimmeti sen alacaksın demekte ve başçavuş bunun kanunsuz olduğunu belirtince hakaret edip mahkemeye vermekte ve başçavuşu bir telefonla derhal tevkif ettirmektedir. Bu arada askeri mahkemenin içyüzü de ortaya çıkmaktadır. Bu başçavuş bu yazı yazıldığı sırada tutuklu bulunmaktadır ve çoluğu çocuğu perişan vaziyettedir.

Aynı günlerde bir nöbetçi assubayına, askerlerini tiyatroya götürdüğü için hapis cezası vermiştir.Bütün bunların yanında personelden rüşvet yiyip her türlü daleverayı çevirenler en gözde adamlarıdır. Sık Sık personelin tayinini çıkartarak kendi adamlarını istediği yere almaktadır.

Öte yandan Adıyaman İl Jandarma Alay Komutanı ilerici bir insan olduğu için sürgüne gönderilmekte ve yerine bir faşist atanmaktadır. Ordu içinde, bu yılki tayinlerin de tamamen partizanca olacağı açıktır. Burjuva basını günlerdir, ordu siyasete karıştırılıyor diye feryat ediyor Elbette orduda da siyaset olacaktır. Ordu da toplumun içinde bulunmaktadır. Önemli olan bu siyasetin, dolayısıyla ordunun kimin yanında kimin hizmetinde olduğudur. Bir fabrikada grev yapan işçilerin üzerine saldıran ordu yapılan grevi kanuna aykırı diye dağıtırken, her işçinin hakkını yiyen, vergi kaçıran, kendi koyduğu kanunları bile çiğneyen patronların üzerine hiç saldırmamakta ve kimin yanında olduğunu göstermektedir. Hakim sınıfların, bu politikasıyla orduyu meydana getiren halk çocukları yine halkın karşısına çıkartılmaktadır.

ORDU İÇİNDEKİ BÜTÜN YURTSEVERLER HALKIN YANINDA YER ALMALIDIR.
TÜM GERİCİ FAŞİST UYGULAMALAR TEŞHİR EDİLMELİDİR.
YAŞASIN HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİ!
KAHROLSUN HALK DÜŞMANLARI!

GAZİANTEP'TEN
BİR DEVRİMCİ

HALKIN KURTULUŞU'NU OKUMAMIZI KİMSE ENGELLEYEMEYECEK

Faşizmin bir tehdit halinde geliştiği günümüzde hakim sınıflar baskıları yoğunlaştırmanın çabası içindeler. Şimdiye değin ilk defa olarak geniş yığınlara açılan ve onlara seslenen gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun dağıtımı engellenmek isteniyor. Pazarcık İğdeli Köyünde, devrimci arkadaşlar tarafından getirilen gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun okunması engellenmeye çalışılmaktadır. Devrimci köy gençlerinin elinde Halkın Kurtuluşu gazetesi görüldü mü, gericiler tarafından karakola götürülüp dayak atılıyor. Gazeteye ve aydın fikirli kitaplara el konuyor. Ayrıca köy gençleri tarafından köy kitaplığı açılmaktaydı; şimdi o kapatılmaya çalışılıyor. Halkın Kurtuluşu okuyanlar disiplin kuruluna veriliyor, cezalandırılıyor. Ama tüm bu baskılar bizi yıldıramıyacaktır. Aksine daha fazla bileniyoruz. Halkın Kurtuluşu'nu kimse engelleyemiyecektir.

K.MARAŞ PAZARCIK İLCESİ
İĞDELİ KÖYÜ DEVRİMCİLERİ

KIRŞEHİRLİ YURTSEVERLER BASKILARDAN YILMAYALIM

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ'NE;

Biz Kırşehirli devrimcileriz. Burada polis tarafından halkımıza yapılan baskılara her gün bir yenisi ekleniyor. Bunların sonuncusu 30 Nisan Cuma akşamı oldu. Gece geç saatlerde bütün şehrin elektriğinin kesildiği bir sırada bir devrimcinin kahvesi basıldı.Karanlıkta kahveye elliye yakın faşist polis saldırdı. Elektrikleri kestikten sonra karanlıkta kahveye saldıran polisler hiç bir suçları olmayan kahveci ve ocakçıyı "vurun komünistlere" diyerek dövdüler. Bununla da yetinmeyip müşterileri de kıyasıya dövdüler...Kim vermiş bu maşalara yetkiyi?...Halkımız pek iyi bilmekte. Bu kahve en çok baskı gören kahvedir . Nedeni de devrimci şahısların resimlerinin bulunmasıdır.

Geçen yıl Ahmet Deveci adlı arkadaşımızı öldüren, pek çok devrimciyi, yurtseveri yaralayan faşistler, çeşitli zamanlarda üzerlerinde silah yakalatmalarına rağmen hala serbestçe dolaşmaktadırlar. Bu faşistler, "Halkın Kurtuluşu"nu satan arkadaşlara saldırmakta yaralamaktadırlar. Tüm zorbalıklara kanımızın son damlasına kadar göğüs gereceğiz. Bütün arkadaşlar: biz devrimciler olarak bu baskılardan yılmayalım. Bu gün meydan onların fakat yarınlar bizim, bizim olacaktır!.. Eğer bütün yapılan baskıları mektuba almaya kalksak, sayfalar yetmez. Bu mektubumuza gazetemizde yer verirseniz memnun oluruz.

KIRŞEHİRLİ
BİR GRUP DEVRİMCİ

---

van'da faşist baskı ve zulüm artıyor

YAPILAN ZULME SAVCILIK, POLİS VE MİT ARKA ÇIKIYOR

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ'NE;

Van'da son günlerde bıçaklı, zincirli, demir çubuklu saldırılarda birçok devrimci yaralanmış, suçluları bulunmamış ve hastanedeki arkadaşlarını ziyarete giden devrimci gençler tutuklanmıştır Okullardan birçok devrimci yurtsever genç sürülmüş, bir kısmının ise okuma hakkı ellerinden alınmıştır.

Ülkü Ocaklı faşistler geceleri gruplar halinde evlerine giden devrimcilere saldırmaya başlamışlardır Gece evine giderken Cengiz Karael ve ismi tespit edilemeyen üç devrimci daha, değişik yerlerde saldırıya uğramış, çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır.

28 Nisan günü Ticaret Lisesi öğrencisi Feyzullah İlçi ve Sanat Enstitüsü öğrencisi Sinan Kaya akşam saatlerine doğru evlerine giderken sopalı zincirli, bıçaklı bir grup faşistin saldırısına uğramışlardır. Faşistlerle mücadele eden devrimcilerden Feyzullah İlçi sırtından, Sinan Kaya ise burun ve ağzından yaralanmıştır

Gene aynı günün akşamı lise öğrencisi Vedat Dağtekin, Belediyede memur olan Şemsettin Düzova ve sağlık memuru Bahri Apak saldırıya uğrayıp çeşitli yerlerinden yaralanmıştır.

Akşam yaralı arkadaşlarını ziyarete giden beş devrimci ve daha önce dövülen Sinan Kaya polis tarafından gözaltına alınmıştır, faşistlere ise dokunulmamıştır. Hastane önünde yapılan aramada faşist Cumhur Yıldız'ın üzerinde zincir ve demir çubuk çıkmış, onun iddiası üzerine devrimci olan ve hastanedeki arkadaşlarını ziyarete giden, üzerlerinde de hiçbir suç aleti bulunmayan Şükrullah Alp, Mehmet Kıran, Abdullah Aydemir, Süleyman Erdemli ve Ahmet adlı kişiler gözaltına alınmış, Cumhur Yıldız ise Savcılıkça, serbest bırakılmıştır.

Daha önce de Van Atatürk Lisesinde 27 devrimci komünizm propagandası yaptıkları iddiasıyla il dışına sürülmüş, Lisenin önünde Ülkü Ocakları Başkanı ve MİT ajanı olan Mehmet Emin Palay polislerin yanında devrimci öğrencileri kurşun yağmuruna tutmuştur. Bunu güvenlik kuvvetlerine yardım olarak yaptığını iddia eden faşist hakkındahiç bir işlem yapılmamıştır. Yine Öğretmen Lisesinde 17 devrimci öğrenci sürgün edilmiş , 6 öğrenci bir yıl okuldan uzaklaştırılmış ve 6 eğitim enstitüsü öğrencisi de bir yıllık tardla cezalandırılmıştır.

Van'da yapılanlar, bütün yurtta sürdürülen zulmün bir parçasıdır. Her yerde olduğu gibi, burada da yapılan bu faşist baskıları en geniş bir biçimde teşhir etmeli ve en geniş birlik temeli üzerinde faşistlere karşı örgütlenmeliyiz. Bu örgütlenme temeli üzerinde faşistlere karşı aktif savunmaya girmek gerekmektedir. Faşist teröre karşı geniş halk yığınlarının elele vererek kendi can güvenliklerini kendilerinin koruması en doğal haklarıdır.

VANLI BİR GRUP DEVRİMCİ

"İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" SLOGANININ ÖZÜ NEDİR?

KAHROLSUN SENDİKA PATRONLARI
İŞÇİLER
SENDİKA
YÖNETİMİNE

Doğrudan doğruya sınıf sendikalarının oluşturulmasıyla ilgili olan bu slogan; Türk-İş ve DİSK'in çatısı altındaki yüzbinlerce işçinin başlarına çöreklenen vurguncu, yiyici, burjuva siyasetini benimsemiş bir avuç sendika ağasını devirmesi gerektiğini ifade ediyor.

Başlarındaki sendika ağalarıyla aralarındaki çelişkiyi el yordamıyla da olsa hisseden yüzbinlerce işçiye doğru bir çözüm getirdiği için, "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" gittikçe daha fazla benimsenen bir slogan halini aldı. İşçilerin sendikalar için deki mücadelede atacakları adım, oluşturulacak yeni sendikaların niteliği, gibi acil ve hayatı sorunlarla ilgili olduğundan, bu sloganın anlamını açmak ve onun doğru bir şekilde kavranmasına yardımcı olmak gerekiyor. Bu yapılmadığı takdirde, hayatın doğruluğunu hergün kanıtladığı bu sloganın yanlışlara ve önemli sapmalara yol açabileceği açıktır.

Mesele, sadece işçilerin şimdiki sendika yöneticilerini alaşağı etmeleri sorunu değildir. İşçiler şimdiki sendika yönetimini neden devirmek zorundadırlar? Bu başarıldıktan sonra sendikalarda nasıl bir yönetim kurulacaktır? Sendikaların ve yeni işçi önderlerinin nitelikleri ne olacaktır ve yeni önderlerin de yozlaşmayacaklarının garantisi nedir? Bütün bunlar, cevaplandırılması gereken sorulardır.

TÜRK-İŞ VE DİSK'İN YÖNETİCİLERİ BU DÜZENİN DEVAMINDAN YANADIRLAR

Gerek Türk-İş'in, gerekse DİSK'in başındaki yöneticilerin, işçi hareketinden anladıkları, ya işçi sınıfının, ücretlerin üç beş kuruş daha yükseltilmesi uğruna verdiği ekonomik mücadelenin içine hapsedilmesi ya da siyaset diye burjuva siyasetinin işçilere benimsettirilmesidir.

Sendika ağaları, işçilerin Marksizm.Leninizmi öğrenip proletarya partisinin önderliği altında, ulusal demokratik halk devrimini ve kesintisiz olarak sosyalizmi gerçekleştirmelerini istemezler. Bunu istememeleri boşuna değildir. Çünkü burjuvazinin iktidarının yıkıldığı ve proletaryanın iktidarı eliyle fabrikaların, makinaların kapitalistlerden koparılıp alınarak, sosyalleştirildiği sosyalist düzendeki sendikaların ve sendika yöneticilerinin niteliği değişecektir. Böyle bir düzende, sendikaların görevi işçi sınıfının iktidarını sağlamlaştırmaya ve sosyalist ekonominin gelişmesine, sömürünün kökünün kazınmasına yardımcı olmaktır. Böyle bir düzende, işçi aidatlarını cebine dolduran, her fırsatta işçileri patronlara satan, aynı onlar gibi lüks ve sefahat içinde yaşayan şimdiki sendika ağalarına yer olmayacağı açıktır. Sendika ağalarının hepsi de bu gerçeği biliyor ve bu yüzden de şimdiki düzenin devamını istiyorlar. Yani bu düzenin devamı şimdiki sendika ağalarının da sınıf çıkarlarına uygundur.

Onlar bunu sağlamak için çeşitli yollara başvuruyorlar. Türk-İş'in başındaki Halil Tunç grubu, "işçi siyasetin dışında kalmalıdır", " sınıf mücadelesine karşıyız" diyerek işçi sınıfının siyasi bakımdan bilinçlenmesine ve kendi siyasi iktidarı için örgütlenip mücadele etmesine karşı olduklarını açıkça söylüyor. Türkiye işçi hareketindeki bu en gerici ve Amerikancı kliğe karşı, Türk-İş içindeki muhalefetin yaptığı ise, işçi sınıfına CHP'nin reformcu görüşlerini benimsettirmek ve onu CHP'nin kuyruğuna takmaktır. Siyasetten yanayız diyorlar. Ama besbelli ki, sözünü ettikleri bu siyaset, proletaryanın devrimci siyaseti değil, reformcu burjuvazinin ve onun partisi CHP'nin siyasetidir.

DİSK yöneticilerine gelince,DİSK içindeki sosyal demokrat, reformcu kanadın, Türk-İş'in içindeki reformcu muhalefetten farklı bir siyaset anlayışı yoktur. Ama DİSK içindeki asıl büyük tehlike; bu konfederasyonun çeşitli yönetim kademelerine çöreklenmiş bulunan ve Sovyet sosyal emperyalizminin azılı işbirlikçileri olan revizyonistlerden gelmektedir. Bunlar ülkemizi Sovyet sosyal-emperyalizminin, bir sömürgesi yapmak ve kendi işbirlikçi iktidarlarını kurabilmek için, DİSK vasıtasıyla, işçi sınıfına tepeden inme yollarla hakim olmaya çalışmaktadırlar. DİSK ağaları içinde en tehlikeli olan ve ilk vurulması gereken klik budur. Bunlar işçilere devrimci olduklarını ve sosyalizmi istedikleri yalanını yayıyorlar, işçi sınıfı içindeki devrimci arzuları işbirlikçi emellerine alet etmeye bakıyorlar. DİSK içindeki bu revizyonist sendika ağaları, bu amaçla; dünyayı fethetme peşinde koşan, Sovyetler Birliğini, sosyalist bir ülke, bir avuç burjuva bürokratının bütün zenginliklere el koyduğu oradaki düzeni de sosyalist toplum diye işçilere tanıtmaktadırlar. Onların bağımsız ve sosyalist Türkiye'den anladıkları, bütün üretim araçlarının kendileri gibi bir avuç bürokrat burjuvanın elinde olduğu, kitlelerin özgürlüğünün ayaklar altına alındığı ve Sovyet askerlerinin üsler kurup topraklarında cirit attıkları bir Türkiye'dir. DİSK içindeki reformcu sendika ağaları ile revizyonist sendika ağaları aynı sınıfa yani, burjuvaziye mensup oldukları için, işçi tabanını bastırmada ve işçi sınıfının siyasi mücadelesini engellemede sık sık elbirliği ediyorlar. DİSK ağalarının işçi sınıfına ihanet ettikleri gündelik siyasetlerinden de bellidir. DİSK gibi dev bir sendika konfederasyonunun başında bulunmaktan ileri gelen güçlerini, nüfuzlarını, faşizme karşı verilen mücadeleyi geliştirme yönünde değil, tam tersine işçileri pasifleştirmeve diğer halk sınıf ve tabakalarından , koparma yönünde kullanıyorlar.Faşist tırmanmaya karşı aktif kitle mücadelesinden yana değillerdir. İşçilerin köylülerin gençliğin faşizme karşı eylem birliğinin kurulmasını istemiyorlar. Faşizme karşı mücadelenin sadece bir iki kez on binleri Taksim meydanında toplamak olmadığı açıktır Faşist uygulamalara karşı tek tük verdikleri demeçler, yakınmalar, mücadele yöntemlerinin başlıcalarıdır . Hakim sınıfların siyasi buhranını örgütlü kitle eylemleriyle derinleştirecekleri, faşizan tırmanışı sert kitle protestolarıyla karşılayacakları yerde, esas olarak CHP yönetiminin ağzına bakıyorlar ve geniş işçi yığınlarındaki anti-faşist birikimi reformcuların ellerine teslim ediyorlar. Bütün bunları söyleyen, içyüzlerini ortaya koyan proleter devrimcilerine "Maocu bozkurtlar", "bölücüler" diye saldırıyorlar. Proleter devrimcileri bölücü değillerdir. Tam tersine bizler, işçi sınıfının birliğinin, başımızdaki burjuva ajanlarının yıkılmasıyla sağlanacağını bilecek kadar birlikten yanayız!

Görülüyor ki, proletaryanın devrimci siyasetine karşı olmak burjuvazinin iktidarının devamını istemek , sendika ağalarının ortak özelliğidir.

İŞÇİLER
SENDİKA YÖNETİMİNE

Halk kitlelerinin siyasi çıkarları ise, bu sendika ağalarının çıkarları ile taban tabana zıttır. Sömürü düzeni, proletarya partisinin önderliği altında işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarının yıkılıp yerine demokratik halk iktidarının kurulmasıyla son bulacaktır. Bunun için ise, proletarya partisinin kitleler içinde inşası ve böyle bir partinin devrimci siyasetinin kitle örgütlerine hakim olması, vazgeçilemeyecek bir zorunluluktur.

Ekonomik mücadelelerinde yüzbinlerce işçiyi bağrında örgütleyen ve onların sınıf örgütleri olan sendikalar, siyasi mücadelede de çok büyük önem taşıyorlar. Biz, bir yandan işçi sınıfının ekonomik taleplerini sonuna kadar savunan, hakim sınıfların içinde bulunduğu siyasi buhranın her fırsatta, her yola başvurarak derinleştiren, öte yandan da proletarya partisinin taktiklerine uygun bir biçimde, kısa ve uzun vadeli siyasi hedefler için, büyük işçi hareketlerini ortaya koyabilen, işçi sınıfı ile diğer halk sınıf ve tabakalarının eylem birliğini sağlayan, sınıf sendikaları lazımdır. Bu sendikalar adeta cephede savaşan düzenli bir ordu gibi, yüzbinlerce işçinin örgütlü ve belli hedeflere yönelen büyük siyasi eylemlerini, PROLETARYA PARTİSİ DİREKTİFLERİNE GÖRE gerçekleştirebilecek nitelikte sendikalar olacaktır.

Demek oluyor ki, SENDİKALARA PROLETARYANIN DEVRİMCİ SİYASETİNİ HAKİM KILABİLMEK, MEVCUT SENDİKALARI SINIF SENDİKALARI HALİNE GETİREBİLMEK İÇİN SENDİKA AĞALARINI HER NE PAHASINA OLURSA OLSUN ALAŞAĞI EDEBİLMELİYİZ.BU "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" SLOGANININ BİRİNCİ ÖNEMLİ MADDESİDİR.

BİZE NASIL SENDİKA ÖNDERLERİ LAZIM?

Gidecek olan sendika ağalarının yerini yeni tip sendika önderleri alacaktır. Bunların, proletarya partisinin siyasetine bağlı, proletaryanın ideolojisini benimsemiş ve demokratik halk iktidarının kurulması için her türlü fedakarlığı göze alabilecek kişiler olmaları zorunludur. Proletarya partisinin siyasetinin sendikalara hakim olmasının önemli şartlarından birisi de, sendika önderlerinin de bilinçli proletarya savaşçıları olmalarıdır. Övleyse seçeceğimiz yeni önderlerin, sadece "iyi niyetli", "dürüst" kişiler olmaları yeterli değildir. YENİ SENDİKA YÖNETİCİLERİNİN, PROLETARYANIN BİLİNÇLİ SAVAŞÇILARI OLMALARI SLOGANIN İKİNCİ ÖNEMLİ MADDESİDİR.

SENDİKALARDA YÖNETİM NASIL OLMALIDIR

Türk-İş ve DİSK'in başındaki sendika ağaları, halkın kurtuluşunu engellerken ve koltuklarını korurlarken sadece, ekonomizme, reformculuğa ve revizyonist ihanete başvurmuyorlar.

Onlar aynı zamanda, sendika yönetimlerinin kapısını tabandaki işçiye kapatıyor, sendikalardaki demokrasiyi öldürüyorlar. Bugün Türk-İş ve DİSK içinde herhangi bir sendika üyesinin, sendika ağalarının işçileri patronlara nasıl sattığını, ne gibi yolsuzluklar yaptığını, işçi sınıfının siyasi mücadelesini nasıl engellediklerini açık açık anlatması demek, çalıştığı işyerinden ve bağlı bulunduğu sendikadan atılmayı göze alması demektir. İşçiler, yöneticilerinin suçlarına iştirak etmeyen tabandaki temsilcilerinin, ağaların onayıyla fabrikalardan nasıl atıldıklarını, bu kimselerin sendikalarda yükselmelerinin nasıl adi tüzük oyunlarıyla engellendiğini yakından biliyorlar. DİSK ağaları bütün işçilerin de bildiği gibi, işyerlerinde işçiler kendilerini eleştiriyor mu diye soruşturma komisyonları kuruyorlar. Kısacası onlar, tabandan gelebilecek her türlü mücadeleyi ezmeye bakıyorlar. Tabanın temsilcileri diye reklamını yaptıkları kimseler ise, kendilerine karşı gelmeyeceklerinden emin olup, bizzat kendilerinin ellerinden tutup yükselttikleri, kişilerdir. Bunlar tabanın temsilcileri değil, tam tersine sendika ağalarının tabandaki temsilcileridir.

Sınıf sendikacılığında ise örgütsel işleyişin iki ana özelliğivardır: Birincisi, sendikanın en üst kademesinden tabana kadar disiplinli ve örgütlü bir işleyiş. İkincisi ise bütün işçilerin sendikanın faaliyetlerine, yönetimine ilişkin görüş ve eleştirilerini serbestçe ortaya koyabilmeleri ve yönetimi hiçbir kısıtlamaya tabi olmadan denetleyebilmeleridir. Ancak bu şekilde işçiler ekonomik ve siyasi mücadelelere aktif bir biçimde katılabilir, yaptıklarının bilincine varabilirler.

Ayrıca yönetimdeki herhangi bir yozlaşmanın daha başından önüne geçilebilmesi, tabanın üst kademeler üzerindeki denetim ve eleştirisinin, işlerliği ile mümkündür. Yoksa yeni yöneticiler de, eskileri gibi, tabandan kopuk masa başı bürokratları haline gelirler.

YUKARDAN AŞAĞIYA DİSİPLİNLİ VE ÖRGÜTLÜ BİR YÖNETİM VE AŞAĞIDAN YUKARIYA DOĞRU GENİŞ VE AKTİF BİR DENETİM. "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" SLOGANININ ÜÇÜNCÜ ÖNEMLİ MADDESİ DE BUDUR.

İşte devrimci proletaryanın, sendikaları ele geçirme mücadelesini ifade eden, bu sloganın, ruhunu oluşturan önemli noktalar bunlardır. Bu sloganı yukarda belirtilen hususların ışığında kavrayamazsak, işçi dalkavukluğuna düşebilir, proletarya partisinin siyasetini sendikalara hakim kılma görevini gözardı edebilir, ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleye tabi kılmayabilir ve sendika ağalarına karşı yürütülen mücadeleyi amaçsız bir kördöğüşü haline getirebiliriz.

Mevcut sendikalar tabandaki işçilerin güvenini kazanmış proleter devrimcilerinin önderliği altında, gene bu işçilerin aktif olarak mücadeleye katılmasıyla aşağıdan yukarıya ele geçirilecektir. Biz, sendikaları ele geçirmekten, işçi kitlelerinin kabaran bir sel gibi başlarındaki bürokratları silip süpürmelerini anlıyoruz. Yoksa masa başı oyunlarıyla yönetim değişikliklerini, değil.

Amacımız, yeni sendikalar kurmak değil, mevcut sendikaları sınıf sendikaları haline getirebilmektir . Devrimci proletarya, her iş kolunda tek bir sendikadan ve dev işçi örgütlerinden yanadır.

HALKIN
KURTULUŞU

ORDU İÇİNDEKİ SON GELİŞMELER

Baş.ta.1'de

sonra "ordunun demokrasiye bağlılığı" üzerine verdiği teminatlar, Kara Kuvvetleri Komutanı hakkındaki yaygın düşünceleri ve söylentileri, yalanlamak bir yana tersine bu söylentilere kuvvet kazandırıyor.

Hava Kuvvetleri Komutanlığına, Demirel-Sancar-Melen işbirliğiyle istifa ettirilen ve 13 Milyonluk Loockheed rüşveti olayında kendi deyimiyle "kurban seçilen" Emin Alpkaya'nın yerine, bir ayı aşkın bir süre yeni bir atama yapılamadı. Demirel-Türkeş kliği, kendilerinden olmadığını bildikleri bir Orgenerali, İrfan Özaydınlı'yı, bütün yasalara, yönetmeliklere ve gelenekleri hiçe sayarak komutanlığa seçtirmemekte direndiler ve sonunda Genel Kurmay Başkanı Sancar'la da işbirliği ederek, Hava Kuvvetleri Komutanlığına bir Kor-Generali getirdiler.

İrfan Özaydınlı demokrat, anti-faşist bir subay mıydı? Değildi. Ama şurası da biliniyordu ki faşist de değildi kısaca Demirel – Türkeş kliğinin "adamı" değildi. Bu yüzden de seçilmedi. Genel Kurmay Başkanı'nın son günlerde verdiği muhtırayı andıran demeçte, yönetmeliklerin ve yasaların doğru uygulandığından dem vurarak sağa sola gözdağı vermesi de bu gelişmeleri yalanlamaya yetmiyor, tersine olayları doğruluyor.

Ve faşistlerin, ordunun üst kademelerinde yürüttükleri bu uygulama, daha alt kademelerde daha da fütursuzca olmakta, ordunun, faşist tırmanışla bir bütün olarak uygun adım yürümesi sağlanmaya çalışılmaktadır.

ORDU İÇİNDEKİ FAŞİST GİRİŞİMLERE KARŞI DURMAK, FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRI DÜŞÜNÜLEMEZ

Bütün bunlardan dolayı, orduyu bütünüyle, faşistleştirme girişimlerini, genel faşist tırmanışla birlikte düşünmek, buna karşı mücadeleyi, faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak ele almak gerekir.

Orduyu faşistleştirmek politikası artık öylesine açık, ayan beyan bir hal almıştır ki bir süre öncesine kadar ordu içinde ve orduyla ilgili olarak olup biten herşey bir tabu sayılır ve bu konuda pek söz edilemezken, şimdilerde bir çok demokratın sesini yükseltebilmekte ve bu faşist girişimlere belli ölçülerde karşı durabilmektedir. Bu iyi bir şeydir. Ve proleter devrimcilerin, demokratların yurtseverlerin görevi bu tavrı daha da ilerletmek, ordu içindeki faşist uygulamaları anında ve bütün yönleriyle halk kitlelerine açıklamak, faşistlerin, faşist general ve subayların halk düşmanı yüzlerini açığa çıkarmaktır.

Bu konuda ordu içindeki demokrat unsurlara da faşizmden yana olmayan herkese görevler düşmektedir. Ordu içindeki faşist uygulamalara ve örgütlenmeye karşı çıkmak, askerler, assubaylar ve küçük rütbeli subaylar üzerinde uygulanan dayak, angarya ve diğer zulüm örneklerini sergilemek, faşist üstlerin verdiği emirleri dinlememek ordunun baskıcı ve işbirlikçi niteliğini teşhir etmek, faşizme ve bu sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadelenin vazgeçilmez bir parçasıdır.

FAŞİSTLERİN KARŞI-DEVRİMCİ

Baş.ta.1'de

reniyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere köylülerin, öğretmenlerin, öğrencilerin mücadelesi gün geçtikçe gelişiyor ve daha geniş kitleler mücadeleye giriyorlar. Ancak, halk kitleleri henüz yeterince örgütlü değildir. Bir avuç faşist katil, yeterince örgütlü olmayan emekçi halk kitlelerine dur durak bilmeden saldırıyor, kitleleri yıldırmaya, suskun bir kalabalığa dönüştürmeye çalışıyor.

Bundan sonraki görev, daha örgütlü, daha bilinçli olarak, daha aktif mücadele etmektir. Halkın gerçek temsilcileri olan devrimcilerin etrafında birleşmek, faşizme karşı tek bir yumruk haline gelmektir. Onları durdurabilecek yegane güç örgütlü halk kitlelerinin tutarlı anti-faşist eylemidir. O halde:

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE İÇİNDE DEVRİMCİLERİN ETRAFINDA KENETLENELİM.
HER FAŞİST SALDIRIDA, SALDIRGANLARI VE SALDIRGANLARIN YUVALARINI DARMADAĞIN EDELİM.
FAŞİZME KARŞI AKTİF MÜCADELE YOLUNDA EN GENİŞ KİTLELERİ SEFERBER EDELİM.

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Baş.ta.1'de

Gerçekten de İbrahim Kaypakkaya arkadaş, halkın kurtuluşu uğruna mücadeleye atılan devrimcilerin önünde kararlılığın bir örneği olmalı, faşist cellatların onun zulme ve işkenceye direnişi karşısındaki çaresizliği, sömürü ve zulüm düzeninin halkın mücadelesi önünde yıkılıp gideceğine olan inancımızı pekiştirmelidir.

Hayatı ve mücadelesi ile bize paha biçilmez dersler veren İbrahim Kaypakkaya'nın ölüme kadar süren kararlılığı bize rehber olsun, anısı mücadelemize ışık tutsun.

İTALYAN REVİZYONİSTLERİ

Baş.ta.2'de

luluğuna ilişkin devrimci tezi "bizde proletarya diktatörlüğü artık halk diktatörlüğüne, proletarya devleti artık halkın devletine dönüştü" safsataları ile inkâr eden; sınıfsız topluma henüz ulaşılmadığı, sınıfların hala varlığını sürdürdüğü sosyalist toplumda, proletaryanın burjuvaziye karşı en temel mücadele aracını ortadan kaldırarak burjuvazinin iktidarına hizmet eden kendileri değilmiş gibi...

Proletarya diktatörlüğünü inkar konusunda yıllarca İtalyan revizyonist Komünist Partisiyle arasında hiç bir ayrılık olmayan Sovyet modern revizyonistleriyle, İtalyan revizyonistleri arasında son aylarda gelişen söz düellosunun altında yatan şudur:

Sovyetler Birliği, tıpkı Doğu Avrupa Ülkelerinde olduğu gibi, İtalyan revizyonist Komünist Partisini kendisine körü körüne bağlı bir uydu haline getirmek istemekte, İtalyan revizyonist Komünist Partisini sıkı bir şekilde kontrol ederek İtalyan halkını insafsızca sömürmek istemekte, İtalyan revizyonist Komünist partisinin İtalyan tekelci burjuvazisinin uşaklığını yapmasını, sömürüden en büyük payın İtalyan tekelci burjuvazisi tarafından gasp edilmesini hazmedememektedir.

Ve Sovyetler Birliği modern revizyonist yönetici kliğinin "proletarya diktatörlüğü"nden anladığı da, tıpkı uydu haline getirdiği Doğu Avrupa Ülkelerinde olduğu gibi, yönetimde bulunanların kendisine kul köle olduğu sosyal-faşist bir diktatörlüktür.

Bugün İtalyan revizyonist Komünist Partisi, sınıf mücadelesinin bütün temel kanunlarını tahrif ederek, henüz proletaryanın iktidara geçecek güce sahip olmadığı bir dönemde iktidara gelen Şili sosyalist partisinin acı sonundan dersler çıkardığını ileri sürerek, İtalyan tekelci burjuvazisinin bir diğer partisiyle, Hristiyan Demokrat Parti ile gireceği "tarihsel uzlaşma"nın hayalleriyle yaşamakta, Nato'dan çıkmayı kesinlikle düşünmediğini, tekelci kapitalist yapının kendisine dokunmayıp bir takım sosyal dönüşümlerle yetineceği şeklinde vaadlerle, gerek kendi emperyalist burjuvazisine, gerek kendi emperyalist burjuvazisine, gerekse dünyanın diğer emperyalistlerine gülücükler dağıtmaktadır.

Burada söylenecek iki şey vardır:

Şili Sosyalist Partisinin, binlerce işçinin ve yurtseverin katledilmesine yol açan hatası Berlinguer'in ileri sürdüğü gibi, henüz proletarya yeterince güçlü değilken iktidara geçmesi değildir. Bunun nedeni, tıpkı, şimdi İtalyan Komünist Partisinin yaptığı gibi, Marksizm-Leninizm'in devlet ve devrim konusundaki tezlerinin tahrif edilmesine, bu tahrifatın hayata geçirilmeye çalışılmasına, burjuvazinin hazır devlet cihazını kullanarak, sosyalizmin barışçıl yollardan inşa edileceği hayalini kitleler arasında yayarak, kitlelerin devrimci uyanıklığını köreltmesinde yatmaktadır.

İtalyan revizyonist Komünist Partisinin yöneticilerinin emperyalist burjuvaziye şirin görünme çabalarına gelince, buna hiç hacet yoktur. Çünkü emperyalist burjuvazinin hiç değilse bir bölümü, İtalyan revizyonistlerinin burjuva karakterini kavramıştır, ve onları iktidarda görebilmek için elinden gelen gayreti esirgemeyecektir.

CHP'Lİ KİTLELER

Baş.ta.1'de

Peki, bu durumda sağcı Ali Topuz ve uzlaşmacı Ecevit yönetimindeki CHP ne yapıyor? Onlar ellerinden gelen herşeyi yaparak yığınların ve bizzat CHP'lilerin faşistlere karşı duydukları derin öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorlar. Gerçi CHP yöneticileri, artık iyice azgınlaşan ve kendilerini de tehdit eder hale gelen saldırılardan rahatsız olmakta ve saldırıların son bulmasını istemektedirler. Ama yığınların gücüne güvenmek yerine başka şeylerden medet ummaktadırlar. Parlamenter sınırlar içinde bile faşizmle mücadele etmeyen CHP yöneticileri tam bir din adamı tavrıyla kitlelere tahrike kapılmamalarını "sabırlı olmalarını" öğütlüyorlar. Yığınların öfkesinin patlama noktasına doğru ulaştığını sezdikleri icin, bunu bir süre daha dizginlemek umuduyla arada bir demeç veriyorlar veya miting düzenliyorlar. Ama bu demeç ve mitinglerde de yaptıkları tek şey yığınlara uzun uzun nasihatlarda, bulunmak oluyor. Ecevit faşizmin "akılcı" yollarla yenilgiye uğratılacağını söylüyor. Ve demokratik yollardan ayrılmadıkları için övdüğü ve "akıllı" diye isimlendirdiği revizyonistlerle işbirliği yapabilecek lerini belirtiyor. Besbelli ki bu işbirliği, faşizme karşı mücadele etmeyi değil, kitlelerin faşizme karşı duydukları nefreti ve mücadele azmini yatıştırmayı amaçlamaktadır.

Ne var ki, faşizmin kanlı ve iğrenç yüzünü tanıyan ve hergün faşistlerin saldırısıyla karşı karşıya olan halk kitleleri, meydanlarda atılan nutuklar, güzel sözler ve nasihatlarla faşizmin alt edilemiyeceğini hayatın ateşi içinde ve acı kayıplardan sonra kavramaya başlıyor. Başka örgütlerde olduğu gibi, CHP içinde de azgınlaşan saldırılara ve hızlanan faşist tırmanışa karşı aktif olarak mücadele edilmesini savunanların sayısı gittikçe artıyor. Bu son derece sevindirici bir gelişmedir. Bu gelişme, devrimcilere, başarıldığı takdirde büyük kazançlar sağlıyacak olan yeni görevler yüklemektedir.

Devrimciler bir yandan CHP'nin faşizmle uzlaşan yöneticilerini teşhir ederek onların kitleler üzerindeki etkilerini kırmaya çalışırlarken, bir yandan da anti-faşist CHP örgütlerine ve CHP'lilere karşı yönelen saldırıları etkisiz bırakmak için geniş CHP'li kitlelerle omuz omuza mücadele etmelidirler. Onlara başlarındaki yöneticilerin uzlaşmacı ve teslimiyetçi, yüzlerini göstermeli, faşizmle mücadelenin "barışçı yollarla" yürütülemiyeceğini, faşist saldırganlara karşı örgütlü ve kararlı bir mücadele vermek gerektiğini kavratmalı ve ülkemizin pek çok yerinde olduğu gibi, her türlü imkan ve aracı kullanarak faşistleri, ezmek için onları mücadeleye seferber etmelidirler... Pek çok CHP'lide bu yönde gün geçtikçe artan istek bu görevin başarılması için son derece elverişli bir ortam yaratıyor.

Eğer devrimciler, CHP yöneticilerinin olumsuz ve engelleyici çabalarını etkisiz bırakarak CHP içindeki anti-faşist kitlelerle kaynaşmayı ve faşistlere karşı birlikte mücadele etmeyi başarabilirlerse, hem faşizme karşı büyük bir potansiyeli harekete geçirmiş olacaklar, hem de CHP yönetiminin sarsılmasına yardımcı olacaklardır. Böylece hem faşistlerin planlarını bozacaklar, hem de CHP'nin sağcı yönetiminin revizyonistlerle işbirliği çabalarını hayatın ve mücadelenin içinde gerçekleştirdikleri anti-faşist eylem birliği ile imkansız hale getireceklerdir.

HALKIN KURTULUŞU

★★★
KOMÜN YAYINLARI

F. ENGELS
KOMÜNİZMİN İLKELERİ
★★★
KOMÜN YAYINLARI

J.V. STALİN
SBKP (B)'de SAĞ TEHLİKE ÜZERİNE
★★★
KOMÜN YAYINLARI

4 TL.
"ÇIKTI TOPLATILDI"

6 TL.
"ÇIKTI"

İSTEME ADRESİ:
P.K.61 TOPHANE-ISTANBUL

DÜZELTME

*Gazetemizin 9.sayısında **KIZILDERE**'de katledilen devrim şehitlerinden **ERTAN SARUHAN**'ın resminin altına **SABAHATTİN KURT** yazılmıştır. Düzeltiriz.*

ÇİN HALK CUMHURİYETİ İLE MISIR

Baş.ta.2'de

gözeten tutumları, bu ülkelerde hegemonya altındaki ülke ve halklar arasındaki birlik ve dayanışmayı güçlendiriyor, ve sosyalist ülkelere olan güveni arttırıyor.

Mısır'lı bir yetkili Çin Halk Cumhuriyetiyle, yapılan anlaşmadan söz ederken, 1960'larda aldıkları silahların taksidini Sovyetler Birliğine hala ödediklerini, Çinlilerin ise, yardımlarının karşılığında hiç bir şey beklemediklerini belirtiyorlar.

"Dostluk, yardım" ve "kurtarıcılık" maskesiyle geri kalmış ülkelere yanaşarak buralarda, kendi emperyalist çıkarları için gerekenleri yapmaktan başka bir şey düşünmeyen iki süper devletin bu politikaları gün geçtikçe açığa çıkmakta, iki süper devlet gün geçtikçe dünya halklarından tecrit olmaktadır.

Çin Halk Cumhuriyeti ise, karşılıklı yarar, eşitlik, toprak bütünlüğüne ve egemenliğine saygı, içişlerine müdahale etmeme ilkelerine dayanarak, bütün ülkelerle iyi ilişkiler kurmayı amaçlıyor, sürekli yeni dostlar kazanıyor. Bu anlamda Çin Halk Cumhuriyeti, proletaryanın devrimci siyasetine dayanan uluslararası ilişkilerini sadece Mısırla sınırlı tutmuyor.

Bir Sudan yetkilisi, Çin Halk Cumhuriyetinin, Sudan'a milyonlarca dolarlık karşılıksız yardım ve faizsiz kredi sağlamasına, teknisyen ve uzmanlar göndermesine karşılık, bir kez olsun Sudan'ın içişlerine müdahale etmediğini açıklıyor.

Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin Hint Okyanusunda güçlü bir donanma bulundurmasından, Hint Okyanusunu patlamaya ve Asya'yı cehenneme çevirmeye hazır bir çephaneliğe dönüştürmesinden kaygılanan Avustralya ve Yeni Zellanda, iki süper devlete karşı mücadelenin ve dünya barış cephesinin önderliğini yapan sosyalist ülkelerle ilişkilerini geliştirmeye sağlamlaştırmaya çalışıyorlar. Avustralya ve Yeni Zellanda Başbakanlarının Çin Halk Cumhuriyetini ziyaretleri bu gelişimi doğruluyor.

ABD emperyalizminin, ve sovyet Sosyal-emperyalizminin ezilen dünya halklarının mücadele azmini ve ruhunu köreltmek onları köleleştirmek için gösterdikleri olanca çabaya rağmen, dünyanın hegemonya altındaki ülkeleri ve halkları, iki süper devletin savaş tüccarı iğrenç yüzleriniher gün daha açık bir şekilde görüyor, iki süper emperyalist güce ve savaşa karşı sosyalist, ülkelerin başını çektiği bu mücadelede saf tutuyorlar. İki süper devlete karşı mücadele ve üçüncü bir paylaşım savaşına karşı barış cephesinde birliği ve dayanışmayı güçlendiriyorlar.

İŞYERİNDE GÖRÜNÜŞTE 8 SAAT

Baş.ta.4'de

atlerle kandırarak doldurma kısmına veriyor. Bu arkadaşlar büyük bir çabayla doldurma işini günden güne artan bir ölçüye vardırıyorlar. Öyle ki, bir bantta geçen yıl ancak 250 paketleme yapılırken, bu yıl ortalama 550, 600 paket yapılabilmektedir. Elbette bu, işverenin bizi daha çok soyma, daha çok sömürme taktiklerinden biridir.

İş Kanunu, fazla mesai yılda 90 işgününü geçmez demesine rağmen, biz 180 günü aşan fazla mesai yapıyoruz. Yetmezmiş gibi bize hiç söylenmeden, isteğimiz alınmadan hazırladıkları tamimlerle pazar günleri, tek dinlenme günümüzde de çalışmaya zorlanıyoruz. Ama bu haksız uygulama uzun sürmeyecek. Bir çok arkadaş şimdiden durumu kavradılar. Pazarları çalışmıyor, fazla çalışmayı red dediyorlar. En son, geçen hafta kolide çalışanlar, fazla mesai yapmayacaklarını bildirdikleri halde, 8 saat bitiminde çalıştırılmak istenince topluca şalteri indirerek işi bıraktılar. Bu davranış patronu ve köpeklerini ürküttü. Ve o günden sonra fazla mesai istemeyince yaptıramıyorlar.

Yemek için değil lokanta, doğru dürüst yerimiz bile yok. Erkek ve kadın işçiler ayrı yerlerde yemek yiyoruz. Hem giyinme hem yemek yeri olan bu odalarda pislikten ve kokudan geçilmiyor. Küçük olmaları bir yana, sandalye az olduğundan bir çoğumuz yemeği yorgun argın ayakta yiyoruz.

Toplu sözleşmede günde sabah ve öğleden sonra 10'ar dakika olmak üzere iki defa ihtiyaç için dışarı çıkmamız kabul edildiği halde, patroncu postabaşılar bir insanın bu en doğal ihtiyacını bile dikkate almıyorlar, sınırlıyorlar. İşe bir dakikalık gecikmede bile 2 saatlik ücretimiz kesiliyor.

Sendikamıza gelince: Sarı yüzüyle bütün bu olup bitenlere sadece seyirci. Bizden topladıkları aidatlarla saltanat içinde keyif çatıyorlar. Her yıl aynı iki yüzlü tutumlarıyla işgücümüz patrona ucuza satılıyor. Siyasetle ilgilenmemizi istemeyen bu ağalar, ekonomik ve sosyal haklarımızı bile patronlara peşkeş çekiyorlar. Oysa biz, günün koşullarına, hayat pahalılığına uygun ücret artışı için mücadele etmekle birlikte; gerçek kurtuluşumuzun bir iktidar meselesi olduğunu, bağımsız ve demokratik bir ülke olmak için işçi sınıfı olarak köylüler ve tüm yurtseverlerle Ulusal Demokratik Halk Devrim'inde birleşmemiz gerektiğini biliyoruz. Bu mücadelenin içindeyiz.

Mart ayında, sendikamız, işçi eğitimi diyerek 6 bayan arkadaşımızı İzmit'e gönderdi. Tek Gıda-İş üyesi birçok işçinin katıldığı seminer Türk-İş yönetimimin faşist yüzünü iyice gösterdi. Orada bayan arkadaşlara iğrençce çeşitli sözlerle sarkıntılık bile yapılmış. Hem de merkez şubesinin yöneticileri tarafından. Sendikanın eğitim için tuttuğu sözümona profesör baylar, kapitalizme, MC hükümetine övgüler düzmekten öte bir şey yapmıyorlar. Kapitalist efendilerinin borazanını öttürerek, bilim adamı geçinen bu şarlatanlar, işçilerin, köylülerin, memurların ve tüm yurtsever halkımızın can düşmanı faşizmin, faşist söz cüğünün bir moda olduğunu, faşizm diye bir şeyin olmadığını utanmadan söyleyebiliyorlar. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemize, bu mücadeleyi yürütenlere türlü iftiralar yağdırıyorlar.

Bütün bunlar bize şunu öğretiyor:

Sendika yönetiminde biz olmazsak bütün bu sorunlar, haksızlıklar, pislikler devam edecek. DİSK yöneticilerinin de bağlı olduğumuz TÜRK-İŞ'ten farklı yanı yok. Üstelik bunlar her şeyi devrimcilik adına, sosyalizm için yaptıklarını (!) söylüyorlar. Bu durum, onların bu yanıyla daha da tehlikeli olduğunu gösteriyor. Onun için ister Türk-İş, ister DİSK, hangisi olursa olsun yapacağımız şey, sendika içinde yönetime geçebilmek için mücadele etmektir. Sarı ve revizyonist sendika ağalarından ancak o zaman kurtulabilir, elimize geçen sendikamızla gerek ekonomik gerekse halkın kurtuluşu için siyasi mücadelemizi daha iyi yürütebiliriz.

KAHROLSUN SARI VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI... İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

PAZARCIK OVASINDA

Baş.ta.4'de

toprakta kendi hissemiz de var. Aslında Pinco Ağa bizim topraklarımızı, işgal ediyordu eskiden beri.

H.K: İşgal nasıl başladı, nasıl bitti?

Cevap: İlk işgalde hep birara ya geldik, açlığımıza, perişanlığımıza bir çare arayalım dedik ve baş başa verdik, bu tarlayı işgal etmeye karar verdik. Zaten daha önceden Dehliz köyleri Koçdağ Ağanın tarlasını işgal etmişlerdi. Biz de yapabileceğimizi düşündük. Kendi aramızda para topladık. Bir kısmıyla Küncü aldık. Bir kısmıyla Avukat tuttuk. Küncüleri ekerken kadınlar arazinin çevresin sardık, erkekler sürüp ekmeye başladı. Özdallarla Pinco'lar (ağalar) "işgalden vazgeçin" dediler. Biz vazgeçmeyeceğimizi, sonuna kadar mücadele edeceğimizi söyledik. Kendileri gitti, 6-7 askerle beraber tekrar geldiler. Asker gelince bizi tarladan çıkarmak istediler. Kadınlar başçavuşu dövdüler ve o gün öylece gitti. Ertesi gün bir kamyon, bir iki taksi ile ağanın adamlarıyla, 40-50 asker geldi. Ağanın silahlı adamlarıyla askerler bize birlikte saldırdılar Ama biz yılmadan karşı koyduk ve onları tarladan çıkardık, topraklarımıza sahip çıktık. Üçüncü gün Adana'dan Gülbaşın'dan, Antep'ten 200-300 kadar komando getirdiler. Komandolar köyü ve tarlayı çevirdiler. Ağanın dağa yerleştirdiği silahlı adamlarının askerlere ateş etmesiyle çatışma başladı. (Ağanın adamlarının ateş etmelerinin sebebi, dağda bulunan işgalci köylülerin ateş ettiği kanısını uyandırmaktı). Erkekler dağda, kadınlar ise tarladaydı. Askerler bizi tarladan çıkarmaya zorladılar. Bizler tarlayı, bırakmak istemedik. Biz karşı koyunca bize tekme tokat ve dipçiklerle saldırdılar. Bu arada askerler tarladaki bizlere ve dağdaki kocalarımıza ateş ediyorlardı. Bir kadın arkadaşımız kurşunla yaralandı. Bizi toplayıp arabalara doldurmaya çalıştılar, üç dört saat çatıştık. Öğleden sonra geri çekildik. Askerler arabalarla köye girip, kapıları kırarak buldukları herkesi götürdüler. Erkekler üç dört gün köye gelmediler, çünkü devamlı arama vardı. Tutukladıklarını KARAKOLLARA GÖTÜRÜP İŞKENCE EDİYORLARDI. Köyde çocuklardan başka kimse kalmadı. Mallarımız sahipsiz kaldı, davarlarımız, sığırlarımız başı boş dağlarda kaldı. 10 davarı, 1 ineği, 1 merkebi tren çiğnedi, kimisi kayboldu. Çoluk çocuk içerden dışarı çıkamadı. O günden sonra tarlaya gidilmedi.

H.K: İşgale devrimciler de katıldı mı?

Cevap: İşgalde bir kaç tane devrimci arkadaş vardı. Devrimci arkadaşlar halkla değillerdi, dağda idiler, köyün erkekleri ile beraberdiler.

H.K: İşgalde size kimse yardım etti mi?

Cevap: İşgal zamanında diğer komşu köyler bizimle birlik oldular.

H.K: Kadınlar işgale niye katılıyor

Cevap: Hem erkeklerimiz işgale gittiğinde bizim de yerimiz oraydı hem de askerlerin kadınlara silah çekmeyeceğini ve dayak atmayacağını hesap ediyorduk. Hemi de yoksulluğu kadınlı erkekli çocuklu hepimiz çekiyoruz.

H.K: Ağa işgal karşısında ne gibi tedbirler aldı? Jandarmalar köylüye nasıl davrandı?

Cevap: Ağa kendi adamlarını silahlandırdı. Üzerimize asker saldı. Bir taraftan da yöredeki bütün ağalar birleşip omuz omuza verdiler, biziyıldırmaya çalıştılar. Gelen jandarma ve komutanlar bütün silahları halka çevirdiler. Kadın, erkek, çocuk demeden dipçik altında bıraktılar. Buldukları cemselere doldurup götürdüler.

H.K: Tutuklanan oldu mu? Tutuklananlara işkence edildi mi? Mahkemenin sonucu ne oldu?

Cevap: 36 kişi gözaltına alındı. Bunlardan 17'si kadındı. 1 kadın da göğsünden yaralandı. Daha sonra bazılarının bırakılmalarından sonra içerde 6 kadın 13 erkek kaldı. Biz erkek ve kadınlara hem işgal sırasında hem de karakollara götürülürken sopa ve dipçiklerle vurdular. Arabalara hayvan doldururur gibi doldurdular. Bizim kucaklarımızdaki çocuklarımızı bıraktırdılar. Karakollarda, sağlık ocaklarında göğüslerimizden şırıngalarla süt çektiler. Hapishanede yer darlığından hep üst üste yattık. Mahkemenin tutumu da karakoldan farklı değildir. Bize "niye elin malını işgal ediyorsunuz, siz eşkiyamısınız" gibi sorular sorarak bizi yıldırmaya çalıştılar. Mahkeme daha devam ediyor. Bize bir de nohut harmanının yakılması, pamukların ilaçlanması, araba kurşunlanması ve ev dinamitlenmesi gibi uydurma suçlar yüklemeye çalışıyorlar.

H.K: Jandarma, astsubay ve subaylar size nasıl davrandılar?

Cevap: Subay, astsubay ve çavuşlar arasında hemen hemen fark yok gibiydi. Bazısı "kanun yoluyla uğraşın" diyorlardı. Bir yüzbaşının "asker çekildikten sonra işgal edin" dediğini söylediler, ama biz duymadık. Diğerleri hep "vurun, tuttuğunuzu yatırın" diyorlardı.

H.K: İşgalin başarısızlığının nedenleri nelerdir? Başarısızlığın köylüler üzerindeki etkisi nedir? Nasıl başarılı olur?

Cevap: Gücümüz devlet gücüne karşı gelemiyor. Aramızdaki birliksağlam olmadığından başarısızlığa uğradık. Gücümüz kafi gelmediğinden birliğimiz dağıldı. Şimdilik bizim bir şey başaracağımızdan emin değiliz. Çünkü herkes geri çekildi. Ağalar da omuz omuza verdiler, bizi yıldırmaya, çalışıyorlar, Bu sefer de bizi birbirimizle çatıştırmaya uğraşıyorlar. Biz ancak birlik olursak, birlik halinde mücadele edersek başarırız.

H.K: İşgal olayında düşülen hatalar nelerdir?

Cevap: Önderlerimiz gidip Memiş ağa ile anlaştılar. Daha sonra birliğimizin dağılması bizi hatalara düşürdü.

H.K: Bu hataları düzeltmek için ne yapmak lazımdır?

Cevap: Bu hataları biz yapmadık. Asker ve ağaların tahrikleriyle, başladı. Askerler saldırdı. Kadınlara tekme tokat giriştiler. Yani Ağa bize oyun etti. İkincisi birliğimizin dağılması da gücümüzün kafi gelmediğindendir. Gelen jandarmaların hepsi bize ateş ettiler. Bütün birliğimizi toparlayıp mücadelemize devam etmemiz gerekirdi.

H.K: Başka söyleyecek bir şeyiniz var mı?

Cevap: Biz madem vatandaşsak, biz de bu memleketin içinde yaşıyorsak ve askerlik yapıyorsak; bizim bir karış toprağımız olmadığı ve olan toprağımıza el koyuyorlarsa, biz kime hizmet ediyoruz, kimin için askerlik yapıyoruz? Yarın bir savaşta döşünü kurşuna verenler yine yoksullardır. Fakat tarlalarda askerler tarafındankurşunlananlar yine yoksullardır. Ama vatanı yabancılara satanlar yine toprak ağaları, büyük patronlardır. Yoksulları kurşunlatanlar ve mallarına el koyan, canlarına kastedenler büyük toprak ağaları ve büyük patronlardır. Hakkımız olan toprakları alıncaya kadar yılmadan mücadelemize devam edeceğiz.

GÜLTEPE

Baş.ta.3'de

mektir. Ancak bu baskılar halkımızın yükselen mücadelesini durduramayacaklardır.

İşçiler, köylüler, memurlar, esnaflar, öğrenciler, yurtseverler, ilericiler, tüm emekçi halkımız tırmanan faşizme karşı aktif mücadelede birleşelim.

Emekçi halkımızın örgütlü mücadelesi faşizmi ezecektir.

GÜLTEPE
DEVRİMCİ HALK DERNEĞİ
YÖNETİM KURULU

FAŞİZMİN DERNEKLERE YÖNELTTİĞİ

Baş.ta.3'de

DEMOKRATİK DERNEKLERDE EN GENİŞ KİTLELER TOPLANMALIDIR

Demokratik kitle derneklerini temsil ettikleri sınıf ve tabakaların en geniş kesimlerini kapsar hale getirmeliyiz. Demokratik derneklerin dar örgütler halinde yozlaşmasına müsaade etmemeli, en geniş yığınları seferber eden araçlar haline gelmelerine çalışmalıyız.

Bir çok derneği biraraya getirebilecek, böylece herhangi bir kitle eyleminde en geniş yığınları seferber edecek yöntemleri geliştirmeliyiz.

DERNEKLER KANUNUNUN, TOPLANTI VE GÖSTERİ YÜRÜYÜŞLERİ KANUNUNUN İPTALİ İÇİN EN GENİŞ KİTLELER SEFERBER EDİLMELİDİR,

Dernekler Kanunu ve toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanunu anayasa mahkemesindedir. CHP bu kanunların iptali için başvurdu. Biz bilmeliyiz ki, bu kanunların iptali, ancak ve ancak en geniş halk yığınları bu konuda seferber edilebilirse, demokratik dernekler bu konuda en kararlı mücadeleyi verirse mümkün olabilir. O halde bu kanunların Anayasa Mahkemesinde olduğu bu dönemde, "Derneklerle ilgili faşist kanunlar iptal edilmelidir!" sloganı altında en geniş yığınlar seferber edilmelidir.

Her şehirde, demokratik dernekler, halk dernekleri kendi aralarında en geniş birliği sağlamalı, bu konuda militan kitle gösterileri, mitingler, yürüyüşler düzenlemelidirler. Yönetimlerinde çeşitli eğilimlerin bulunduğu bütün dernekler için asgari müşterek; faşizmin, halk düşmanı MC ve sivil faşist çeteler eliyle halk derneklerine yönelttiği yok etme saldırılarına kararlı bir şekilde karşı koymak olmalıdır. Buna karşı çıkanlar tecrit edilmeli ve bu temel üzerinde en geniş birlik sağlanmalıdır.

Derneklere karşı girişilen sivil faşist saldırılara anında ve en kararlı bir şekilde karşı konmalı, faşistlere gereken ders verilmelidir. Her yerde en geniş kitleler seferber edilerek, faşistlere, onların anladıkları dilden cevap verilmelidir.